ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΑΡΣΑΡΗΣ

ΦΟΒΟΣ

ΦΟΒΟΣ

ΚΑΝΕΝΑΣ

OPENBOOK
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΦΟΒΟΣ ΚΑΝΕΝΑΣ

꧁

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

⁕

ΕΒΔΟΜΗ ΕΣΠΕΡΙΝΗ
διηγήματα, Εκδόσεις Openbook, 2010

JOHNNIE SOCIETY
μυθιστόρημα, Αυτοέκδοση, 2008

ΣΥΜΜΕΤΟΧΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΒΙΒΛΙΩΝ
Εκδόσεις Καστανιώτη, 2014

ΦΙΛΩΝ ΣΟΦΙΕΣ
Εκδόσεις Island of Man, 2014

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΑΓΚΑΚΙ
Εκδόσεις Σαΐτα, 2013

ΟΧΙ ΠΟΛΥ ΜΑΚΡΙΑ ΑΠΟ ΚΕΙ
Motion Pixel Story, 2013

#TWEET_STORIES: ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΣΕ 140 ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ
Εκδόσεις Openbook, 2012

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΜΠΙΣΤΡΟ 2009-10
Εκδόσεις Literary Bistro, 2012

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΥΑ ΓΡΑΒΑΤΑ
Εκδόσεις Openbook, 2012 (Μαύρη κωμωδία που έχει ανέβει από 11 θεατρικές ομάδες)

12/12/12 - 8 ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΛΑΤΕΙΑ
Εκδόσεις Openbook, 2012

ΜΑΤΡΙΟΣΚΑ
Βορειοδυτικές Εκδόσεις, 2011

ΔΗΓΜΑ ΓΡΑΦΗΣ
Εκδόσεις Openbook, 2011 (Α΄ Βραβείο στην κατηγορία Συγγραφικό Έργο στα «E-awards 2012»)

ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΑΝΑΛΕΚΤΑ
Εκδόσεις Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ηρακλείου, 2010

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΑΡΣΑΡΗΣ

Φόβος κανένας

29 μικροδιηγήματα

OPENBOOK
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Φωτογραφία εξωφύλλου: «Victorian headless portrait», Βρετανία, τέλη του 19ου αιώνα

Ανοικτή βιβλιοθήκη OPENBOOK
www.openbook.gr
e-mail: giannis.farsaris@gmail.com

ISBN 978-618-81465-2-5

Περιεχόμενα

Το σημαντικό είναι να εξαπλώσετε
τη σύγχυση, όχι να την καταργήσετε.

Σαλβαδόρ Νταλί

Δεν βιάζομαι

ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ έχω πει ότι σχολάω τρεις και μισή, όμως ο προϊστάμενος μας αφήνει παρά τέταρτο. Δημόσια υπηρεσία, καταλαβαίνετε. Τραγανίζω κάτι κατά τις δώδεκα για να μην πεινάω, γιατί θέλω αυτά τα σαράντα πέντε λεπτά δικά μου. Μου αρέσει να κάνω βόλτες στην πόλη να κοιτάζω ανθρώπους. Μια φορά τη βδομάδα –συνήθως Παρασκευή– πηγαίνω από της Φωφώς. Πρέπει να 'ναι δυο χρόνια τώρα που πηγαίνω τακτικά απ' το σπίτι της. Μπουρδέλο είναι το σπίτι και τσατσά η Φωφώ, αλλά δεν το νιώθω έτσι.

Σήμερα δεν έχει κανέναν πελάτη στο σαλονάκι. Η Φωφώ κλεισμένη στο δωματιάκι της με μισάνοιχτη πόρτα διαβάζει ένα γυαλιστερό περιοδικό. «Στην ώρα σου, κύριε Φαίδωνα…» με καλωσορίζει ευδιάθετη χωρίς να σηκωθεί. Κάθομαι σε μία από τις κόκκινες πλαστικές καρέκλες. «Πώς πάει;» τη ρωτάω. «Ψόφια», μου απαντάει. Σταυρώνω τα πόδια, βυθίζομαι στις σκέψεις μου και περιμένω.

Τρίζει η πόρτα και μπαίνει πελάτης, ένας ξερακιανός πενηντάρης με τραγιάσκα πολυφορεμένη. Με παρατηρεί διερευνητικά και κάθεται απέναντί μου. Μυρίζει ιδρωτίλα και μ' ενοχλεί. Η Φωφώ χτυπάει το κουδουνάκι και σε λιγότερο από ένα λεπτό ακούγονται τακούνια στον διάδρομο. Μαύρο σλιπάκι και κόκκινο διάφανο νεγκλιζέ πάνω στο κατάλευκο δέρμα, ξανθά μαλλιά, ίσα που ακουμπάνε στους ώμους. Μικρά τα βυζιά και αγύμναστοι οι μηροί, αλλά η ηλικία της όχι πάνω από είκοσι πέντε. Μου ρίχνει ένα αδρό χαμόγελο μόλις με βλέπει και μετά κάνει μια στροφή μπροστά στον υποψήφιο πελάτη. Αυτός παραξενεμένος με δείχνει με το δάχτυλο.

Κοιτάζω το ρολόι – τρεις και πέντε. «Πέρνα εσύ, φίλε, δεν βιάζομαι», τον παροτρύνω χαμηλόφωνα. Σηκώνεται και κάνει νόημα *πόσο;* στη Φωφώ. «Είκοσι ευρώ, είναι φρέσκο το κορίτσι», του απαντάει εκείνη γλυκερά. Νεύει θετικά αυτός, της χουφτώνει λαίμαργα το δεξί πίσω μάγουλο κι ο ήχος των τακουνιών σβήνει στον διάδρομο. Η Φωφώ με κοιτάζει συνωμοτικά και μετά βουτάει το δάχτυλο στη γλώσσα για να γυρίσει σελίδα. Ξεσταυρώνω τα πόδια και σηκώνομαι όρθιος να ξεμουδιάσω. Στον απέναντι τοίχο ένα καρφί ξεπροβάλλει σαν μεγάλο σπυρί, στρογγυλεμένο από τα απανωτά βαψίματα, μόνο του, χωρίς κά-

δρο κρεμασμένο πάνω του. Το χαϊδεύω και τα μάτια μου υγραίνονται.

Τρίζει ξανά η πόρτα και μπαίνει αλαφιασμένος ένας ψηλός μπογιατζής. Πιτσιλισμένα ρούχα, μάγουλα, μαλλιά, βλεφαρίδες, με το ζόρι είκοσι χρονών. Η Φωφώ τον τσεκάρει μηχανικά απ' τη μισάνοιχτη πόρτα. Με το που με βλέπει ο ψηλός, αμφιταλαντεύεται αν θα κάτσει ή αν θα φύγει κι εγώ τον κοιτάζω στα μάτια.

«Βιάζεσαι;» τον ρωτάω αδιάφορα.

«Μ' έστειλε το αφεντικό με το μηχανάκι να πάρω ένα κοντάρι που 'σπασε και πέρασα μήπως...» μου εξηγεί απολογητικά.

Κοιτάζω το ρολόι και δείχνει τρεις και είκοσι. «Δεν βιάζομαι, έχω χρόνο, θα μπεις εσύ πριν από μένα», του κάνω νόημα να καθίσει. Το θέλει, αλλά το σκέφτεται ο μικρός. «Σε κάνα πεντάλεπτο το πολύ τελειώνει ο μέσα», σηκώνεται η Φωφώ απ' την καρέκλα και τον καθησυχάζει για να μην της φύγει. Κάθεται αυτός με σκυφτό το κεφάλι, ανάβει τσιγάρο κι αρχίζει να παίζει νευρικά το δεξί πόδι. Τον παρατηρώ για μερικές στιγμές και μετά βυθίζομαι πάλι στις σκέψεις μου. Τα βογκητά από το βάθος του διαδρόμου δυναμώνουν. Η Φωφώ μου ρίχνει μια έντονη ματιά και γυρίζει σελίδα στο περιοδικό. Βγάζω ένα λευκό μαντίλι απ' την τσέπη του σακακιού

και σκουπίζω τα μάτια μου. Η Φωφώ αρχίζει να σιγοτραγουδά.

Στις τρεις και τριάντα ακριβώς ξυπνάω σαν κουρδισμένος, φυλάω στην τσέπη το μαντίλι και πετάγομαι όρθιος. Σηκώνεται και η κυρία Φωφώ απ᾽ την καρέκλα της και έρχεται προς το μέρος μου στο σαλονάκι.

«Πέρασε η ώρα και θα ᾽ναι έτοιμο το φαγητό», της διευκρινίζω και τη χαιρετώ διά χειραψίας.

«Καλή όρεξη, κύριε Φαίδωνα», μου εύχεται χαμογελαστή και χώνει στην τσέπη το διπλωμένο εικοσάευρο που της έκρυψα στην παλάμη.

Ο μπογιατζής αντιλαμβάνεται την κίνηση και με κοιτάζει παραξενεμένος. Η πόρτα στο βάθος του διαδρόμου ανοίγει κι ακούγονται βήματα. Βγαίνω στον δρόμο με τα κορναρίσματα και βαδίζω για το σπίτι. Επτά λεπτά ακριβώς περπάτημα. Έχω αρχίσει να πεινάω.

Ξεκλειδώνω την πόρτα, κρεμάω το σακάκι μου στον καλόγερο και φωνάζω: «Ήρθα, Μαρίκα μου», να μ᾽ ακούσει. Πηγαίνω στο μπάνιο να πλύνω χέρια και πρόσωπο και μετά κατευθείαν στην κουζίνα γιατί πεινάω. Το φαγητό στο τραπέζι, με περιμένει. Παρασκευή σήμερα κι έχει μοσχάρι γιουβέτσι. Και μια λεμονάδα στυμμένη, όπως κάθε μέρα.

Στη γυναίκα έχω πει ότι σχολάω τρεις και

μισή, αλλά ο προϊστάμενος μας αφήνει παρά τέταρτο. Κάθομαι στο τραπέζι και βάζω την πετσέτα στον λαιμό. Πίνω μια γουλιά λεμονάδα και δοκιμάζω λίγο κριθαράκι. Δεν έρχομαι όμως κατευθείαν στο σπίτι απ' το γραφείο, γιατί θέλω αυτά τα σαράντα πέντε λεπτά δικά μου. Πεντανόστιμο το κριθαράκι, αλλά παγωμένο. Πάνε δυο χρόνια τώρα που έχασα τη Μαρίκα μου, καταλαβαίνετε. Κάθε Παρασκευή περνάω από το σπίτι που 'χαμε πρωτονοικιάσει όταν παντρευτήκαμε. Το καρφί στον τοίχο του σαλονιού έχει στρογγυλέψει σαν σπυρί απ' τα απανωτά βαψίματα. Και από την κρεβατοκάμαρα, στο βάθος του διαδρόμου, ακούγονται ακόμα βογκητά.

Επαρκώς ευσυνείδητος

Ο ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΗΣ ΜΟΥ είναι τελείως μαλάκας. Πρέπει απαραιτήτως μέχρι τις 10 του Οκτώβρη να παραδώσω το μυθιστόρημά μου στον επιμελητή, γιατί έχω υπογράψει συμβόλαιο κι έχω πάρει και προκαταβολή. Και με κάτι αρρυθμίες της μαμάς, κάτι ουρολοιμώξεις του μπαμπά και κάτι καταθλίψεις δικές μου, καθυστέρησα και ο εκδότης φωνάζει, γιατί θέλει να το βγάλει πριν απ᾽ τα Χριστούγεννα για να πουλήσει τρελά, όπως πούλησε και το πρώτο μου βιβλίο που έβγαλα πέρυσι. Κάθομαι και ξενυχτώ και πιέζομαι να κατεβάσω ιδέες, αλλά δεν προχωράει. Και με πιάνουν τα νεύρα μου άσχημα εκεί λίγο πριν απ᾽ το ξημέρωμα και γράφω ένα μακρόσυρτο: «ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑ» στην οθόνη σαν κραυγή, για να μην ξυπνήσω τη Λίλι. Σκίζομαι μέρα νύχτα στο γράψιμο και τρελαίνομαι κι έχω και τη Λίλι να γκρινιάζει ότι δεν είμαι, λέει, επαρκώς ευσυνείδητος και τ᾽ αφήνω όλα τελευταία στιγμή, κι έχω και τον υπολογιστή να μου κάνει μαλακίες.

Γράφω όλη νύχτα και όταν ξυπνάω το μεσημέρι, λείπουν όλα τα άλφα μέσα απ' το κείμενό μου. Την πρώτη φορά λέω κάποιο λάθος θα 'γινε, δεν είμαι και καλός στους υπολογιστές. Τη δεύτερη φορά πάλι είχε καταπιεί όλα τα άλφα από τις λέξεις και τον πήγα στον τεχνικό να τον δει, μήπως είναι ιός. Ξύνει το μούσι του αυτός, «Πρώτη φορά το βλέπω», σχολιάζει. «Σίγουρα ήταν τα άλφα στη θέση τους πριν κοιμηθείς;» με ρωτάει. «Χέσε με, μάστορα», του απαντάω. Μου αλλάζει πληκτρολόγιο, μου κάνει ξανά εγκατάσταση τον κειμενογράφο, την άλλη μέρα πάλι τα ίδια. Και περνάει ο καιρός κι εγώ να ξαναγράφω ολημερίς τα άλφα και το επόμενο πρωί να τα καταπίνει. Να του γράφω του μάγκα στην οθόνη με μεγάλα γράμματα: «ΕΙΣΑΙ ΜΑΛΑΚΑΣ», και το πρωί να μου απαντάει: «ΕΙΣΙ ΜΛΚΣ». Στήνω καραούλι τη νύχτα να δω πού χάνονται τα δαιμονισμένα τα άλφα, και με παίρνει ο ύπνος στο πληκτρολόγιο για κάνα μισάωρο από εξάντληση. Πετάγομαι πάνω, πατάω ένα κουμπί να ξυπνήσει η οθόνη, «ΕΙΣΙ ΜΛΚΣ» με καλημερίζει ο καριόλης. Αντιγράφω το αρχείο με το μυθιστόρημα σ' ένα σιντί, ξεκουμπώνω τα καλώδια, ανεβαίνω στην καρέκλα του γραφείου και τα πετάω όλα τα εξαρτήματα στο πάτωμα με τη σειρά. Η οθόνη έκανε τον πιο ωραίο ήχο, αλλά δεν ηρέμησα μέχρι να

βεβαιωθώ ότι ψόφησαν όλα για τα καλά. Στο πληκτρολόγιο έδωσα και χαριστική βολή για να 'μαι σίγουρος.

Ο καινούργιος υπολογιστής που αγόρασα μου φάνηκε καλύτερος χαρακτήρας. Το πρωί πετάγομαι ιδρωμένος, χωρίς καφέ τον ανοίγω και τρώω την ίδια πίπα. Μου 'ρχεται να δαγκώσω την οθόνη, ξυπνάει η Λίλι, και πριν προλάβει να μου πει πάλι ότι δεν είμαι επαρκώς ευσυνείδητος και ότι έχουμε μεγάλη ανάγκη τα λεφτά του εκδότη, της κλείνω το στόμα με το αριστερό χέρι, της σηκώνω τη νυχτικιά με το δεξί και ξεκινώ να της ρίχνω έναν στα όρθια εκεί στο γραφείο, τον πρώτο ύστερα από δυο μήνες. Στα τρία λεπτά που κράτησε η ορθοστασία, το μυαλό μου ταξίδεψε στις μέρες που έγραφα το πρώτο μου μυθιστόρημα χωρίς σκοτούρες και χωρίς ντεντ λάινς, και την ώρα της κορύφωσης μου έφυγε μια κραυγή: «ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑ», που άδειασε από μέσα μου όλο το πλάκωμα που 'νιωθα στην καρδιά.

Ηρεμώ, ηρεμεί κι η Λίλι ύστερα από δυο μήνες, τη διώχνω και κάθομαι στο γραφείο αποφασισμένος να τελειώσω μονοκοπανιάς το μυθιστόρημα, να ξεμπλέξω με την ιστορία πριν μου ξαναφάει τα άλφα ο αλήτης. Και αντί για μυθιστόρημα, γράφω ένα e-mail στον εκδότη και

του λέω πως κουράστηκα, πως το ξανασκέφτηκα και δεν θέλω πια να συνεχίσω να γράφω έτσι. Και πως τα λεφτά της προκαταβολής δεν θα του τα επιστρέψω, γιατί με είχε κλέψει για τα καλά στο προηγούμενο βιβλίο μου. Μετά τρία λεπτά ακριβώς με πήρε στο κινητό και δεν το σήκωσα και μετά με ξαναπήρε άλλες δυο φορές απανωτά, κι έπειτα μου 'στειλε ένα υβριστικότατο e-mail, που φώναξα τη Λίλι και το διαβάσαμε μαζί αγκαλιασμένοι, να κάνουμε κέφι. Και τότε ο υπολογιστής πήρε μπροστά από μόνος του και του έστειλε απάντηση με δύο λέξεις: «ΕΙΣΙ ΜΛΚΣ».

Σοκολάτα και γλαδιόλες

ΑΣ ΠΟΥΜΕ ΟΤΙ η ώρα είναι τέσσερις το απόγευμα ακριβώς, ότι είμαι μόνος στο σπίτι και περιμένω την Κλέλια μου να γυρίσει απ᾽ τη δουλειά κι έστω τώρα ότι αποφασίζω να αυτοκτονήσω με μια χούφτα χάπια γιατί ούτε σήμερα βρήκα δουλειά και είμαι άνεργος τώρα έναν χρόνο ή έστω ότι ανοίγω τον υπολογιστή και βλέπω πως κέρδισα εκατόν πενήντα έξι χιλιάδες ευρώ στο «Στοίχημα» έχοντας παίξει δέκα ευρώ σε δώδεκα ισοπαλίες. Παίρνω τηλέφωνο αμέσως τη σπιτονοικοκυρά και τη γαμοσταυρίζω, γιατί έτσι έκανε κι αυτή εδώ και τέσσερις μήνες που ᾽χουμε να της πληρώσουμε το νοίκι. Ένα περίεργο πράμα, με ακούει το ίδιο σιωπηλή, όπως την άκουγα κι εγώ τέσσερις μήνες να με προσβάλλει. Τώρα θα νοικιάσουμε ένα καλύτερο σπίτι και θα παντρευτώ την Κλέλια μου. Ή αντίθετα, ότι ξαπλώνω στο κρεβάτι γιατί δεν νιώθω καλά και με πονάει το στομάχι μου απ᾽ τα χάπια που κατάπια για να αυτοκτονήσω. Δεν έχω τη δύναμη ούτε τηλέφωνο να πάρω κι

αρχίζω να χάνω τις αισθήσεις μου. Λίγο μετά μπαίνει η Κλέλια στο σπίτι και με βρίσκει ημιλιπόθυμο. Στην αρχή νομίζει πως κοιμάμαι και πάει να βγάλει το μακιγιάζ και να κατουρήσει. Η Κλέλια μου είναι ψηλή και αδύνατη και μονίμως καλοντυμένη κι έχει ίσια καστανά μαλλιά και πράσινα μάτια και πάντα όλοι γυρίζουν να την κοιτάξουν στον δρόμο κι είμαστε μαζί τρία χρόνια και είμαι τρία χρόνια χαρούμενος γι' αυτό. Κι αφού βγάλει το μακιγιάζ και κατουρήσει, ύστερα έρχεται στην κρεβατοκάμαρα, βλέπει το κουτί με τα χάπια στο κομοδίνο και τα χάνει. Το καινούργιο σπίτι μας θέλω να 'ναι στην καλύτερη γειτονιά της πόλης, εκεί που μένουν οι πλούσιοι. Θα ήθελα να το αγοράσω βασικά, αλλά δεν φτάνουν τα λεφτά απ' το «Στοίχημα», όμως μπορώ να νοικιάσω όποιο θέλω. Ξέχασα να σας πω ότι θα είναι μονοκατοικία και στον κήπο θα φυτέψω μόνο μπλε γλαδιόλες, γιατί την πρώτη φορά που είδα την Κλέλια χόρευε με τις φίλες της σ' ένα μπιτς μπαρ, με μια μπλε γλαδιόλα περασμένη στο αυτί. Αμέσως την ερωτεύτηκα. Και θα πω και στην Κλέλια να σταματήσει τη δουλειά, γιατί δεν μου αρέσει η χλεμπονιάρα η φάτσα του αφεντικού της, του Εγγλέζου του Γκλεν. Και δυο καινούργια αυτοκίνητα θα πάρω, εγώ μια Άστον Μάρτιν ασημί και η Κλέ-

λια ό,τι αμάξι θέλει. Είναι τυχερή που μ' έχει, πιστεύω. Ελπίζω να πιστεύει κι αυτή το ίδιο. Άμα ρωτήσετε κάποιον που ξέρει από «Στοίχημα», θα σας πει τι κωλοφαρδία χρειάζεται για να πετύχει κάποιος δώδεκα ισοπαλίες. Η Κλέλια πιάνει το χέρι μου να μετρήσει τον σφυγμό μου, εγώ ίσα που αναπνέω. Κάτι προσπαθώ να της ψελλίσω με μισάνοιχτα μάτια, αλλά εκείνη δεν με κοιτάζει. Θα 'θελα να με κοιτάξει με αυτά τα τεράστια πράσινα μάτια της τώρα που πεθαίνω. Μόλις που προλαβαίνει να τηλεφωνήσει να έρθει το ασθενοφόρο ή να βάλει μια φωνή για βοήθεια ή να λιποθυμήσει απ' την τρομάρα της ή να πάρει κι αυτή μια χούφτα χάπια, όμως δεν κάνει τίποτα. Κάθεται εκεί όρθια και παγωμένη και μετράει τους σφυγμούς μου. Προσπαθώ να της μιλήσω, μα δεν τα καταφέρνω και φεύγουν κάτι σάλια απ' το στόμα μου και τρέχουν στον λαιμό μου και με γαργαλάνε. Δύο παιδιά θέλω να αποκτήσουμε με την Κλέλια, ένα αγόρι καστανό σαν εκείνη κι ένα κορίτσι μελαχρινό σαν εμένα. Κι εγώ δεν θα δουλεύω γιατί θέλω να μεγαλώσω τα παιδιά μας, στην Κλέλια όμως θ' ανοίξω εκείνη τη σοκολατερί που μου είπε την πρώτη νύχτα που κάναμε έρωτα δίπλα στη θάλασσα, κάτω από τ' αστέρια, ότι ονειρευόταν. Ένα μικρό ζεστό μαγαζάκι σε πεζόδρομο, με

ξύλινη επένδυση παντού, που θα σερβίρει μόνο σοκολάτα απ᾽ τα χεράκια της. Ούτε καφέδες, ούτε τσάγια, μόνο σοκολάτες, εκατό λογιών σοκολάτες απ᾽ τα χεράκια της. Κι εγώ θα παίρνω κάθε απόγευμα το κορίτσι και το αγόρι μας με μια μπλε γλαδιόλα στο κάθε χέρι και θα πηγαίνουμε να τη θαυμάζουμε και να πίνουμε σοκολάτα στο μικρό μαγαζάκι μας στον πεζόδρομο. Η Κλέλια στέκεται εκεί όρθια, ακίνητη πάνω απ᾽ το κρεβάτι μας, χωρίς να ακούγεται ούτε η ανάσα της. Εμένα έχουν ήδη αρχίσει και με πιάνουν σπασμοί και τεντώνω τα βλέφαρα να ακουμπήσουν οι ματιές μας, αλλά δεν με κοιτάζει. Αχ, Κλέλια μου, αν μου ᾽δινες τα δέκα ευρώ που σου ζήτησα για να παίξω τις δώδεκα ισοπαλίες, θα είχαν αλλάξει όλα. Μα εγώ πεθαίνω τώρα και θέλω να με θάψετε σ᾽ αυτά τα τεράστια πράσινα μάτια της που με λάτρευαν κάποτε. Κι οι φίλοι που θα έρθουν να μ᾽ αποχαιρετίσουν να πίνουν όλη νύχτα σοκολάτα –αντί για καφέ– και να με θυμούνται όταν μυρίζουν μπλε γλαδιόλες. Μόλις τα κακαρώνω οριστικά, ψάχνει το κινητό στην τσάντα της. «Έλα, Γκλεν, πού είσαι; Έρχομαι από κει».

Φόβος Κανένας

Και ΟΤΑΝ ΗΡΘΕ ο Πολύφημος στη σπηλιά, κάτσαμε δίπλα στη φωτιά και του διάβασα την *Ιλιάδα*.

Το παραφάρμακο

ΑΠΟ ΤΟΤΕ ΠΟΥ θυμάμαι τον μπαμπά μου, ήταν χαμογελαστός. Μωρό ήμουνα ακόμα και όποτε γύριζε από τη δουλειά μ' έπιανε και με πέταγε στον αέρα και γελάγαμε με το στόμα ανοιχτό. Οδηγός ήταν σε εταιρεία διανομής τροφίμων, κουραστική δουλειά, πολλά τα χιλιόμετρα, μα αυτός πάντα χαμογελαστός. Η μαμά δεν δούλευε γιατί έπρεπε να με προσέχει, όμως γέλαγε κι εκείνη με την καρδιά της όταν τον έβλεπε να με πετάει στον αέρα. Χαμογελαστός πάντα ο μπαμπάς, αλλά όχι χαρούμενος. Τα λεφτά της δουλειάς λίγα και τα έξοδα να τρέχουν κι η μαμά να μην μπορεί να δουλέψει γιατί έπρεπε να φροντίζει εμένα. Δύσκολη η ζωή της μαζί του, μα τον αγαπούσε πολύ.

Πρέπει να ήμουν τεσσάρων και κάτι χρονών, όταν όλα άλλαξαν. Ο μπαμπάς βρήκε νέα δουλειά, αντιπρόσωπος σε εταιρεία καλλυντικών που πουλιόνταν σε φαρμακεία –με ποσοστό πληρωνόταν κι όχι με μισθό– κι άρχισαν ξαφνικά να μπαίνουν λεφτά στο σπίτι, γιατί οι γυναίκες τα

αγόραζαν πολύ τα καλλυντικά. Ο μπαμπάς έγινε χαρούμενος –«Το παραφάρμακο», έλεγε, «ας είναι καλά το παραφάρμακο»– μα σταμάτησε πια να είναι γελαστός και να με πετάει στον αέρα, γιατί ήταν πάντα αγχωμένος. Μετακομίσαμε σε μεγαλύτερο σπίτι, σε καλύτερη γειτονιά, πήραμε καινούργιο αμάξι και η μαμά άρχισε να ντύνεται ακριβά. Όμως ο μπαμπάς έλειπε όλο και περισσότερες ώρες απ᾽ το σπίτι –τώρα πια και μέρες ολόκληρες– γιατί επισκεπτόταν και φαρμακεία σ᾽ άλλες επαρχίες. Ήμασταν όλοι χαρούμενοι που άλλαξε η ζωή μας, μα δεν ήμασταν πια χαμογελαστοί. Αλλά μάλλον αυτό δεν μας πείραζε, γιατί άλλαξε πολύ η ζωή μας.

Κι ένα πρωί λίγο πριν κλείσω τα έξι, κοιμήθηκε στο τιμόνι γιατί ήταν κουρασμένος κι άυπνος και σταματήσαμε μια και καλή να είμαστε χαρούμενοι με τη μαμά. Φόρεσε μαύρα και τον έκλαψε πολύ τον μπαμπά και μετακομίσαμε πάλι σε μικρότερο σπίτι και έπιασε δουλειά η μαμά –γραμματέας σ᾽ έναν παιδίατρο– και με άφηνε μόνο στο σπίτι τα απογεύματα να βλέπω τηλεόραση. Και το βράδυ που γύριζε απ᾽ το ιατρείο, με έπαιρνε αγκαλιά στον καναπέ και μου ᾽λεγε ιστορίες με τον μπαμπά. Και καταριόταν η μαμά το παραφάρμακο που μας πήρε τον μπαμπά κι εγώ της θύμιζα ότι πριν το παραφάρμακο πάρει

τον ίδιο τον μπαμπά, είχε προλάβει να του πάρει το γέλιο του.

Μια μέρα είδα τη μαμά να μαζεύει απ᾽ την ντουλάπα όλα της τα ρούχα τα ακριβά σε στοίβες στο κρεβάτι και να κλαίει. «Θα τα πάω στην εκκλησία», μου εξήγησε, «για τους φτωχούς, γιατί εγώ δεν πρόκειται να τα ξαναφορέσω. Μέχρι να πεθάνω μόνο μαύρα». Κι άρχισε μετά ν᾽ αδειάζει και τα ρούχα του μπαμπά από κάτι βαλίτσες και καθώς τα δίπλωνε, έπεσε από την τσέπη ενός μπουφάν μια τσαλακωμένη φωτογραφία του μπαμπά με μια κοπέλα. Η ημερομηνία πάνω στη φωτογραφία ήταν περίπου μια βδομάδα πριν πεθάνει και ο μπαμπάς ήταν αγκαλιά με την κοπέλα και γελούσαν με την καρδιά τους, μπροστά από ένα σιντριβάνι. Η μαμά την κοίταξε για λίγο κι έβγαλε μια κραυγή κι έπειτα με κοίταξε και μούγκρισε: «Ο πατέρας σου γελούσε λίγες μέρες προτού σκοτωθεί». Και μετά έπεσε πάνω στα ρούχα κι έμεινε εκεί για ώρες ακίνητη να κλαίει. Κι εγώ δίπλα της να κρατάω τη φωτογραφία και να βλέπω τον μπαμπά μου στο σιντριβάνι, αγκαλιά με την κοπέλα να γελάει με το στόμα ανοιχτό, όπως ακριβώς τον θυμάμαι παλιά.

Ήταν απόγευμα όταν σηκώθηκε η μαμά απ᾽ το κρεβάτι και μπροστά μου έβγαλε τα μαύρα και διάλεξε από τον σωρό το πιο όμορφο φουστάνι της.

Πήγε στο μπάνιο και βάφτηκε και χτενίστηκε και με πήρε μετά από το χέρι, μου φόρεσε μια ζακέτα και μου είπε: «Πάμε». Μας κοίταζαν περίεργα στη γειτονιά και όλοι παραξενεύονταν για το κόκκινο φουστάνι της μαμάς, μα εκείνη περπατούσε γρήγορα και με τραβούσε και κάθε τόσο σκούπιζε τα δάκρυα τα δικά της και τα δάκρυα τα δικά μου. Μόλις φτάσαμε έξω από το νεκροταφείο, δεν ήθελα να μπω, όμως με τράβηξε με δύναμη και μ' έσυρε στα χαλίκια κι εγώ κόντευα να πνιγώ απ' το κλάμα. Κι όταν φτάσαμε μπροστά στον τάφο του, με παράτησε κι ανέβηκε με τα τακούνια πάνω στο μάρμαρο και κάθισε στα γόνατα. Κι έμεινε εκεί για ώρα κι έκλαιγε σιγανά και κάτι μουρμούριζε που δεν καταλάβαινα. Εγώ την κοίταγα ζαλισμένος, μα δεν μου 'δινε σημασία.

Και σηκώθηκε μετά, έβγαλε τη φωτογραφία απ' την τσάντα της και του ψιθύρισε ήρεμα: «Το γέλιο σου το φύλαγες για κείνη κι όχι για μας, δεν έφταιγε τελικά το παραφάρμακο». Κι ύστερα την έσκισε σε χίλια κομματάκια και τα πέταξε πάνω στα σκαλισμένα γράμματα του ονόματός του. Σκούπισε τα δάκρυά της, κατέβηκε απ' το μάρμαρο, με σήκωσε από κάτω και με κοίταξε για ώρα μέσα στα μάτια σιωπηλή. Και μετά άρχισε να με πετάει στον αέρα και να γελάει δυνατά, με το στόμα ανοιχτό.

Κακό πράμα

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ πιστεύει πως είμαι κακό πράμα και το πιστεύει πολύ, γιατί μου το λέει συνέχεια. «Είσαι κακό πράμα». Είμαι τριάντα χρονών κι έχω τέσσερα αδέρφια σερνικά, παντρεμένα όλα στο χωριό μας. Κάθε βδομάδα που πάω απ' τα σπίτια τους να τους δω, μου χώνει ο καθένας στην τσέπη κι από ένα μασουράκι λεφτά. Μ' αυτά ζω, δεν με παίρνουνε μαζί τους στις δουλειές, παρά μόνο άμα υπάρχει ανάγκη. Στο καφενείο δεν μιλώ πολύ, μόνο κερνάω. Όταν ζήτησα απ' τη γυναίκα μου να με παντρευτεί, πήρε τηλέφωνο τη μάνα της και μετά μου είπε ναι.

Έναν μήνα πριν απ' τον γάμο κατεβήκαμε στην πόλη να διαλέξει νυφικό. Όχι, δεν κάναμε βόλτες να με ζαλίσει, είχε αποφασίσει, λέει, απ' τα δεκαέξι της σε ποιον μόδιστρο θα ντυθεί. Τον είχε δει στην τηλεόραση. Αυτή έβαζε κι έβγαζε τα νυφικά, ο μόδιστρος τσίριζε μονότονα: «Τς, τς, τς, δεν σου πάει, κορμάρα μου, αυτό, εσύ είσαι κρίνος Παναγίας», και η βοηθός τού έβαζε

συνέχεια πούδρα στο μέτωπο, για να μη φαίνεται ο ιδρώτας. Περίμενα υπομονετικά και μόλις τον είδα να σηκώνεται στις μύτες και να χειροκροτεί σαν μαθήτρια σε σχολική γιορτή, τον ρώτησα –με τρόπο, να μην ακούσει η γυναίκα μου– πόσα θέλει για το περιτύλιγμα νύφης. «Οκτώ χιλιάρικα, θεϊκό κομμάτι», βέλαξε σαν την προβάτα. «Είναι πολλά τα λεφτά, θα σου δώσω πέντε», του αγρίεψα. Παραλίγο να πνιγεί στον ιδρώτα του μετώπου του κι ανέβασε την τιμή στα εννιά χιλιάρικα, «Άμα θες, αλλιώς βρίσκω να το πουλήσω και δέκα». Η βοηθός ήρθε τώρα να πουδράρει τον δικό μου ιδρώτα. «Αν με βοηθήσεις να τον σκοτώσουμε, θα το πάρεις τσάμπα», μου ψιθύρισε συνωμοτικά. «Μη με βάζεις να κάνω τέτοια πράγματα», της είπα. Με κοίταξε παρακαλετά και τη λυπήθηκα. Όταν της έκανα νόημα *εντάξει*, απ' τη χαρά της μου έβαλε πούδρα και μες στα μάτια. Άρχισαν να τσούζουν και τη βλαστήμησα και φοβήθηκε.

Δυο λεπτά μετά, ζωντάνεψε το σουγιαδάκι που πάντα κρύβω στην πόρπη της ζώνης μου για ώρα ανάγκης. Δεν μου αρέσει να σκοτώνω ανθρώπους, αλλά κάποιες φορές πρέπει και να το κάνεις. Η βοηθός με κοιτούσε χαρούμενη και η γυναίκα μου παραξενεμένη. «Ακούς εκεί να σου πει ότι πρέπει να χάσεις τρία κιλά μέχρι τον

γάμο!» της εξήγησα. «Είσαι κακό πράμα», μου είπε και με φίλησε με θαυμασμό λίγο δεξιά απ' το μουστάκι. Η βοηθός έσυρε μόνη της το κουφάρι στην αποθήκη, σφουγγάρισε επιδέξια και ύστερα είπε: «Ελάτε να διαλέξουμε τώρα και τα παπούτσια». Ξεμπερδέψαμε σχετικά γρήγορα, γιατί ανυπομονούσε να δείξει το νυφικό στη μάνα της. Ξαδέρφη μας δεύτερη είναι η μάνα της, δική μας ράτσα, καταλαβαίνει πότε υπάρχει ανάγκη.

Ο συντελεστής τέσσερα

ΟΤΑΝ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ, ήμουνα κιόλας τριάντα έξι μηνών. Όχι στο σώμα, αλλά στο μυαλό. Μιλούσα όσο μιλάει ένα τρίχρονο – πολύ, δηλαδή. «Πόνεσα, γαμώ το ξεσταύρι σου μέσα», είπα στον γιατρό μόλις μ' έβγαλε. «Γαμώ το ξεσταύρι σου μέσα», ήταν η αγαπημένη βρισιά του παππού Λεωνίδα και τον άκουγα να τη λέει συνέχεια στη μαμά –τους εννιά μήνες που ήμουν στην κοιλιά της– γιατί δεν του άρεσε ο μπαμπάς μου για γαμπρός. Η μάνα μου φρίκαρε μόλις με άκουσε να βρίζω τον γιατρό και την τρέχανε με φάρμακα για μέρες μέχρι να συνέλθει. Ο μαιευτήρας έπαθε ακόμα πιο μεγάλη ζημιά. Απ' το σοκ δεν ξεγέννησε ποτέ ξανά γυναίκα κι έμαθα από έναν άλλο γιατρό πως ξαναγύρισε στα θρανία για να γίνει γεροντολόγος. Μετά με ανέλαβαν κάτι πιο μεγάλοι επιστήμονες και η είδηση έπαιξε στην τηλεόραση. Η ανάπτυξη του εγκεφάλου μου ήταν, λέει, τετραπλάσια του φυσιολογικού, λόγω γονιδιακής διαταραχής, κι έγινα διάσημος με τον κωδικό «Συντελεστής

Τέσσερα». «Τέσσερα» με φώναζαν και όσο μεγάλωνα κι ας με βάφτισαν Λεωνίδα.

Τους πρώτους μήνες της ζωής μου έμενα μόνιμα σ' ένα μεγάλο νοσοκομείο για να με παρακολουθούν καμιά τριανταριά ειδικότητες γιατρών. Τα απογεύματα που φεύγανε οι πολλοί γιατροί και ησυχάζαμε, την κοπάναγα μπουσουλώντας για την πτέρυγα με τους τρελούς κι έκανα παρέα με τον Φρέντι. Τον φώναζαν έτσι γιατί όποτε τον ρώταγαν οι γιατροί: «Πώς είσαι σήμερα;» απαντούσε: «Έμπτι σπέισις, γουάτ αρ γουί λίβινγκ φορ;» σαν τον Μέρκιουρι. Ο Φρέντι μ' έμαθε όλα όσα ξέρω, σαν δάσκαλος και πατέρας, μα κυρίως με έμαθε να φτιάχνω ένα τεράστιο ξύλινο παζλ μ' έναν δεινόσαυρο. Ήταν καλύτερα, λέει, τότε που έκαναν κουμάντο οι δεινόσαυροι πάνω στη γη, υπήρχαν άλλες αξίες. Οι άνθρωποι τα σκάτωσαν μετά.

Οι γιατροί με άφησαν να πάω στο σπίτι και μέχρι να γίνω ενός έτους (επτά, δηλαδή, στο μυαλό – τέσσερα στον κόσμο και τρία στην κοιλιά της μάνας μου) έβλεπα όλη μέρα ποδόσφαιρο στη συνδρομητική τηλεόραση. Κι άμα βαριόμουν, έλεγα στον μπαμπά και μου έβαζε ένα ντιβιντί με τις ντρίμπλες του Χατζηπαναγή που το 'χε γραμμένο από παλιά. Όταν άρχισα να περπατάω, με πήγε μια μέρα η μαμά στο

πάρκο να κάνω κούνια και ζήλεψα κάτι παιδιά που έπαιζαν μπάλα. Μου φάνηκαν ψιλοάσχετα και πήγα να τους δείξω τις ντρίμπλες του Βασίλη που είχα μάθει. Κι άρχισε τις φωνές η μαμά, άρχισαν τα γέλια τα παιδιά, άρχισε να τρέχει και αίμα το γόνατό μου απ᾽ το πέσιμο, έτρεχε κι ο μπαμπάς με το αμάξι να με πάει στο νοσοκομείο. Έλεος, δηλαδή, επτά χρονών άντρας κλεισμένος σε σώμα μωρού και να μην μπορώ να κλοτσήσω ούτε μια μπάλα. Έπρεπε, λέει, να περιμένω να μεγαλώσω πρώτα.

Μέχρι να γίνω δύο χρονών –έντεκα, δηλαδή, στο μυαλό– έβλεπα όλη μέρα ταινίες που κατέβαζα μόνος μου απ᾽ το Ίντερνετ. Του άρεσαν του μπαμπά τα αστυνομικά και με είχε κολλήσει και μένα. Κι ένα βράδυ που πήγε να ξυριστεί ο μπαμπάς στο μπάνιο, ζήλεψα και ήπια την μπίρα του. Κι έπεσα λιπόθυμος και τον έβριζε η μαμά όση ώρα μ᾽ έτρεχε με το αμάξι πάλι στο νοσοκομείο. Έλεος, δηλαδή, έντεκα χρονών άντρας, να είμαι κλεισμένος σε σώμα δίχρονου παιδιού και να μην μπορώ να πιω ούτε μια γουλιά μπίρα. Έπρεπε, λέει, να περιμένω να μεγαλώσω πρώτα.

Την επόμενη χρονιά όταν έγινα τριών –δεκαπέντε– ξεκίνησε να ᾽ρχεται στο σπίτι μια καινούργια γιατρός, εξειδικευμένη, λέει, νευροφυσιο-

λόγος, για να με παρακολουθεί, οπότε άρχισαν τα δύο βασικά μου προβλήματα: Το πρώτο ήταν ότι η γιατρός ήταν ξανθιά κορμάρα και το δεύτερο ότι με άγγιζε στο γυμνό μου σώμα κατά την εξέταση. Δεκαπεντάρης εγώ, δεν ήθελα και πολύ να την ερωτευτώ και να την ποθήσω, γιατί μαζί με τα αστυνομικά κατέβαζα και τσόντες απ᾽ το Ίντερνετ. Έλα όμως που ήμουν έφηβος εγκλωβισμένος σε κορμί τρίχρονου, που σημαίνει ανίκανος. Κι αυτή ερχόταν κάθε μέρα και με άγγιζε κι εγώ έκανα διαρκώς τον πολλαπλασιασμό με το τέσσερα. Για να φτάσω σε ηλικία σεξ, έπρεπε το σώμα μου να φτάσει, ξέρω γω, τα δεκαπέντε, δηλαδή το μυαλό μου τα εξήντα κάτι, σαν τον παππού Λεωνίδα. Δεν υπήρχε καμία περίπτωση να περιμένω τόσες δεκαετίες για να πηδήξω – την ξανθιά γιατρό ή οποιαδήποτε άλλη. Γι᾽ αυτό, μια μέρα που με εξέτασε και με άναψε με τα αγγίγματά της, δεν άντεξα, έριξα ένα σάλτο στον ακάλυπτο απ᾽ το μπαλκόνι κι αυτοκτόνησα. «Γουάτ αρ γουί λίβινγκ φορ;» που θα ᾽λεγε κι ο δεινόσαυρος ο Φρέντι. Έλεος, δηλαδή, με το καθυστερημένο κορμί μου. Έλεος, «γαμώ το ξεσταύρι μου μέσα».

Παραμύθι

ΚΑΙ ΠΕΡΑΣΑΝ αυτοί οι δυο καλά κι εμείς τους κοιτάγαμε κρυφά και καπνίζαμε και τους τραβάγαμε φωτογραφίες με το κινητό και τις ποστάραμε κατευθείαν στον τοίχο τους, να τις δουν όλοι. Εμείς περάσαμε καλύτερα.

Το κατσαβίδι

ΣΤΟΝ ΠΑΙΔΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ όπου έγραψα την κόρη μου, συνάντησα την πρώην μου. Για την ακρίβεια την προ-πρώην μου. Την είχα χωρίσει τότε γιατί γνώρισα την πρώην μου, που επίσης χώρισα γιατί γνώρισα τη γυναίκα μου. Θεωρητικά, με αναγωγή, η γυναίκα μου θα 'πρεπε να είναι δυο φορές ομορφότερη από την προ-πρώην μου, αλλά διαπίστωσα πως συνέβαινε ακριβώς το αντίθετο. «Μαλακία μου», ψιθύρισα βλέποντας τις γάμπες της.

Την πρώτη μέρα την κοίταξα αμίλητος και κατέβασε το βλέμμα. Τη δεύτερη μέρα τη χαιρέτισα και τραύλισε. Την τρίτη μέρα της μίλησα κι έσφιξε νευρικά το χέρι του γιου της. Την τέταρτη μέρα της έκρυψα στην παλάμη ένα χαρτάκι με το κινητό μου. Την πέμπτη μέρα ήρθε ο άντρας της να παραλάβει τον μικρό και φεύγοντας ο πιτσιρίκος μ' έδειξε με το δάχτυλο. Κι ο μπαμπάς του, χωρίς να μου μιλήσει, μου έχωσε ένα κατσαβίδι στα πλευρά. «Μαλακία μου», ψιθύρισα κοιτώντας δυο σταγόνες αίμα να λερώνουν το

πεζοδρόμιο. «Ήταν σταυροκατσάβιδο», είπαν οι γιατροί. Σκουριασμένο.

Στην κηδεία μου είχε κόσμο πολύ. Η γυναίκα μου μπροστά σιωπηλή να κρατάει τη μικρούλα μας από το χέρι, η μάνα μου να οδύρεται, οι συνάδελφοι, οι κολλητοί μου απ' τον στρατό, όλοι εκεί. Λίγο πριν με χώσουν στη γη, είδα την κορούλα μου να σφίγγει στο χέρι ένα μικρό κατσαβιδάκι που 'χαμε στο σπίτι. Συγκινήθηκα πολύ, αλλά μετά είδα πίσω στο πλήθος τον πρώην της γυναίκας μου με κάτι τεράστια μαύρα γυαλιά, και συγχύστηκα. Την ώρα που μου έκλειναν το καπάκι, η γυναίκα μου τον αναζήτησε και κούρνιασε κλαίγοντας στον ώμο του. «Μαλακισμένη», πήγα να ουρλιάξω, όμως είχαν αρχίσει ήδη να με σκεπάζουν με χώμα.

Όταν έμαθα στον Άτλαντα να καπνίζει

ΔΕΝ ΞΥΠΝΗΣΑ ΚΑΛΑ σήμερα, νιώθω ένα βάρος ασήκωτο, δεν πάνε καλά τα πράγματα τον τελευταίο καιρό. Έχω ένα δάνειο μεγάλο –από ένα μαγαζί που έχω ανοίξει– και με κυνηγά η τράπεζα και με απειλεί και μου 'χει κάνει την ψυχολογία σκατά. Προχθές πήραν τηλέφωνο τους γονείς μου και τους ενημέρωσαν κι έγινε η κατάσταση κουλουβάχατα, γιατί είχα ζητήσει απ' τον πατέρα μου κάτι λεφτά υποτίθεται για να ξεχρεώσω, αλλά δεν έφτασαν. Κωλοκατάσταση.

Βγαίνω να πιω τον φραπέ μου στο μπαλκόνι πριν φύγω για το μαγαζί κι εκεί που πάω να ανάψω τσιγάρο, σβήνει το σύμπαν και μένει μόνο η φλόγα να μου φωτίζει τη μύτη. Σβήνω τον αναπτήρα, ανάβει ξανά το σύμπαν και βρίσκομαι δίπλα στον Άτλαντα που κρατάει τον ουρανό. «Ρε, τι αναπτήρας διαστημόπλοιο είναι αυτός;» αναρωτήθηκα. Τον σούφρωσα χθες καταλάθος από μια γριά πελάτισσα που έμοιαζε με

ξωτικό. Ψηλότερος ο Άτλαντας από μένα, όχι πολύ, μη φανταστείς τίποτα τέρας. Μόνο μυς είχε πολλούς και μούσια στα μάγουλα και τα γόνατα λυγισμένα, όπως ακριβώς στις φωτογραφίες. Δεν μου φάνηκε και τόσο βαριά η ουράνια σφαίρα που κράταγε, αλλά μάλλον αυτός ξέρει καλύτερα τόσους αιώνες. Τον γνώρισα αμέσως βέβαια, γιατί είχε στο δημοτικό η δασκάλα μας μια αφίσα του ακριβώς πίσω απ᾽ την έδρα.

«Εσύ δεν είσαι ο Άτλας;» τον ρωτάω για να πιάσω κουβέντα.

«Καμιά εφτακοσαριά χρόνια έχει να μ᾽ επισκεφθεί άνθρωπος», μου απαντάει χαρούμενος.

«Κι αυτός δεν είναι ο ουρανός μας;» τον ξαναρωτάω για να μπούμε στα χωράφια του.

«Ρε, άσε τον ουρανό και πες μου αυτό που κρατάς τι είναι;» μου απάντησε ρωτώντας με τα φρύδια.

«Φραπές μέτριος», του απαντώ και του δίνω να ρουφήξει με το καλαμάκι. Πλατάρισε τη γλώσσα, του άρεσε του μάγκα και ξανατράβηξε – μισό ποτήρι ρουφηξιά.

«Κι αυτό το ηφαιστειάκι τι είναι;»

«Καμήλα λάιτ», του λέω και του το σφηνώνω στο στόμα. Πλάνταξε ο γίγαντας και ταρακουνήθηκε το σύμπαν απ᾽ το βήξιμο. Χέστηκα προς στιγμήν μη διαλύσω την υδρόγειο, αλλά μετά το

ξανασκέφτηκα και ξαναχέστηκα, αφού απάνω δεν κάθομαι, και του ξανάδωσα τζούρα με καλύτερες οδηγίες. Το φχαριστήθηκε το αλάνι και με κοιτάζει με βλέμμα λάγνο.

«Φραπές καλός, καμήλα καλύτερη, άλλο;» με ρωτάει με παράπονο. Κι έτσι που είδα τα μούσκουλα γυμνά και ιδρωμένα, λέω:

«Αχ, και να ᾿ταν εδώ η Μαιρούλα να σου κάνει: "Αλτ, τις ει, ναύαρχε", με τα χέρια ψηλά».

«Ποια είναι η Μαιρούλα;» με ρωτάει.

Ανάβω ένα τσιγάρο με τον μαγικό αναπτήρα και να με πάλι στο μπαλκόνι να καπνίζω. Πιάνω το κινητό απ᾿ το τραπεζάκι και παίρνω τη Μαίρη. Να θυμηθώ να μην κρατάω μαζί μου το κινητό στο ταξίδι, γιατί θ᾿ αφήσει ο γίγαντας τον ουρανό να μάθει να στέλνει μηνύματα στα καρντάσια του.

«Έλα, Μαιρούλα, σου έχω γαμπρό έτοιμο. Μη ρωτάς πολλά, πλύσου, ντύσου, στολίσου, μη βάλεις κραγιόν κι έλα».

«Να μη βάλω κραγιόν;»

«Όχι, ρε Μαιρούλα, αφού θα ᾿χουμε μπαινοβγαλίκια, τσάμπα θα πάει».

Ούτε δέκα λεπτά δεν της πήρε κι ήρθε χαμογελαστή μες στη λαχτάρα.

«Κρατήσου γερά», της κάνω.

Ξανά τσιγάρο, αναπτήρα και της πιάνω σφιχτά το χέρι.

«Να σας συστήσω, από δω η Μαιρούλα, φίλη καλή στα δύσκολα, χατίρι δεν χαλάει, κι από δω ο Άτλαντας, ο ταλαίπωρος γιος του Ιαπετού».

Τον είδα να κοκκινίζει από ντροπή, του άρεσε η Μαιρούλα. Κι αυτή κοκκίνισε από λαχτάρα, κάτι παθαίνει πάντα με τα μούσκουλα.

Καλή η πλάκα, καλός ο χαβαλές, αλλά ένα τεταρτάκι μου ᾽παν ότι θα λείψουν τα παιδιά, μια γρήγορη ξεπέτα. Εντάξει, να κάνω μια εξυπηρέτηση, μα πέρασαν ήδη δυο ώρες και τα γόνατά μου δεν κρατάνε άλλο. Κουνιέται το σύμπαν, δεν το κρατάω καλά, ανησυχούν οι επιστήμονες του πλανήτη. Κλέφτηκε η Μαιρούλα με τον Άτλαντα και μου φόρτωσαν εμένα για τα καλά τον ουρανό στους ώμους. Παιδιά, ελάτε στα λογικά σας, θα τα βροντήξω και θα φύγω και το κρίμα στον λαιμό σας. Φαινόταν η μέρα απ᾽ το πρωί, δεν ξύπνησα καλά σήμερα, ένιωθα ένα βάρος ασήκωτο, δεν πάνε καλά τα πράγματα τελευταία. Αυτό το δάνειο μ᾽ έχει αρρωστήσει. Αλλά για κάτσε, για κάτσε, καλά είναι εδώ, τώρα που το ξανασκέφτομαι. Εδώ αποκλείεται να με βρει η τράπεζα. Πιο ελαφρύς είναι ο ουρανός απ᾽ το δάνειο.

Χειροβομβίδα στη μασχάλη

ΕΧΩ ΕΝΑΝ ΓΙΟ, μοναχοπαίδι, που μου μοιάζει. Σε όλα. Αλήτης με αφρολέξ καρδιά. Μέχρι τη δευτέρα λυκείου αριστούχος, μετά έφτιαξε ένα συγκρότημα με κάτι άλλους πιτσιρικάδες και τα παράτησε τα μαθήματα. Η μάνα του ωρυόταν, μα εγώ τον στήριξα. «Έχουμε λεφτά», της έλεγα κάθε μέρα, «θα τον στείλουμε έξω για σπουδές». Είχα παρατήσει κι εγώ το πτυχίο στο τελευταίο έτος. Πονεμένη ιστορία, ο πατέρας μου έκανε χρόνια να μου μιλήσει. Όμως ρίχτηκα μετά με τα μούτρα στο εμπόριο και έχω τώρα τέσσερα μαγαζιά και μια όμορφη γυναίκα και λεφτά κουβάδες για ξόδεμα. Και περήφανους γονείς που όταν είδαν την κοινωνία να με θαυμάζει, ξέχασαν το πτυχίο που παράτησα.

Τον έστειλα στην Αγγλία τον πιτσιρικά πριν από τρία χρόνια να σπουδάσει μουσική τεχνολογία και σύνθεση. Πέρναγε καλά, τον άκουγα χαρούμενο τον αλητάκο στο τηλέφωνο κάθε μέρα. Μέχρι πριν από μια βδομάδα, που για πρώτη φορά μού φάνηκε αγχωμένος.

«Ζορίζεσαι στα μαθήματα;» τον ρώτησα.

«Πρέπει να πάρω μια απόφαση ζωής», μου απάντησε.

«Άμα ζορίζεσαι, να το παρατήσεις το μπουρδέλο».

«Η γυναίκα που αγαπάω είναι έγκυος».

«Θα σου στείλω λεφτά να το ρίξετε».

«Σκεφτόμαστε να το κρατήσουμε και να παντρευτούμε».

«Είκοσι χρονών ρεβίθι πας να μπλέξεις με κουτσούβελα;»

«Θα κατέβουμε μαζί σε λίγες μέρες να τη γνωρίσετε».

Η μάνα του ήταν να σκάσει. Πήρε ένα μαξιλάρι, έχωσε μέσα τη μούρη της κι έκλαιγε μέρα νύχτα. Προσπάθησε να τον μεταπείσει από το τηλέφωνο, μέχρι που σταμάτησε να της το σηκώνει. Εγώ χαμογελούσα γιατί ήταν γιος μου. Σε όλα του.

Κι έφτασε η μέρα που πήγαμε να τους πάρουμε από το αεροδρόμιο. Είχε βάλει τα καλά της η γυναίκα μου να υποδεχτεί τον μοναχογιό και τη νύφη με το εγγόνι στην κοιλιά. Έμπηξε τα κλάματα μόλις τους είδε από μακριά να ʼρχονται. Εγώ χαμογελούσα ανυπομονώντας για τη συνάντηση των βλεμμάτων των δύο γυναικών. Χαμογελούσα πλατύτερα όσο πλησίαζαν, μα όταν

συνειδητοποίησα αυτό που είχε συμβεί, βρέθηκα με το μάγουλο στο λερωμένο πάτωμα. Οξύ έμφραγμα του μυοκαρδίου, είπαν οι γιατροί κι ας μην είχα ιστορικό καρδιάς στα σαράντα επτά μου. Κι όμως είχα ιστορία κακή με την καρδιά μου και το ᾽ξερα καλά. Είκοσι τέσσερα χρόνια πριν, μια γυναίκα μού έβαλε μια χειροβομβίδα κάτω απ᾽ τη μασχάλη και με διέλυσε. Παράτησα σπουδές, σταμάτησα να κοιτάζω καθρέφτες και βούτηξα στην κατάθλιψη. Ακόμα και σήμερα, λίγο πριν κοιμηθώ, το βλέμμα της παραμονεύει πίσω από τα βλέφαρα για να μου το θυμίζει.

Αυτό το ίδιο βλέμμα είδα τώρα –είκοσι τέσσερα χρόνια μετά– εκεί στην αίθουσα αφίξεων του αεροδρομίου να κοιτάζει με λατρεία τον γιο μου. Σε όλα μού μοιάζει αυτό το παιδί, σε όλα. Τη στιγμή που φιλούσα τη νύφη μου στο μάγουλο, τη ρώτησα ζαλισμένος: «Τη μάνα σου τη λένε Αθανασία;» «Ναι», ήταν η απάντησή της. Λένε ότι την ώρα που πεθαίνεις, περνάει όλη η ζωή μπροστά απ᾽ τα μάτια σου. Εγώ, πάλι, το ίδιο βλέμμα έβλεπα και όταν τα είχα ανοιχτά και όταν τα έκλεισα.

Ο Ντίνος

«ΝΤΙΝΟ» με είπε χθες βράδυ, την ώρα που κάναμε έρωτα, η γυναίκα μου. «Ντίνο;» τη ρώτησα, αλλά εκείνη δεν απάντησε, γιατί ήταν ξαπλωμένη δίπλα μου νεκρή.

Υγεία

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ είναι μεγάλα, έχουν φύγει πια φοιτητές. Η γυναίκα μου έχει βγει έξω με κάτι φίλες της κι εγώ δεν είμαι καλά σήμερα. Το κινητό της το ξέχασε πάλι στο σπίτι. Κι εκεί που κάθομαι στη βεράντα μόνος και πίνω, παίρνω στα χέρια μου το κινητό της και στέλνω μήνυμα σ᾽ όλους τους φίλους μας – καμιά σαρανταριά στο σύνολο.

Ο ΚΩΣΤΗΣ ΧΤΥΠΗΣΕ ΜΕ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΚΙ ΕΙΝΑΙ ΣΤΗΝ ΕΝΤΑΤΙΚΗ ΣΤΟ ΥΓΕΙΑ

Μετά το κλείνω, το χώνω στην τσέπη και μπαίνω στο αυτοκίνητο για μια βόλτα. Στο ραδιόφωνο παίζει ένα τραγούδι του Μάιλς Ντέιβις. Σταματώ για ένα σουβλάκι στην καντίνα του Ανέστη, ρεύομαι και δυο μπίρες και παίρνω τον δρόμο για το «Υγεία». Λίγο πριν φτάσω, σταματάω σ᾽ ένα ζαχαροπλαστείο κι αγοράζω ένα μπέρμπον και καμιά εικοσαριά ποτηράκια πλαστικά.

Έξω από την Εντατική είχε κόσμο πολύ. Σε μια γωνιά βλέπω τους φίλους μου να έχουν κάνει πηγαδάκι και να συζητούν νευρικά. Εμφανίζομαι μπροστά τους σοβαρός.

«Ρε Κωστή, είσαι καλά; Η γυναίκα σου…»

«Ήθελα να δω πόσοι θα ᾽ρθετε. Εγώ έστειλα το μήνυμα σε καμιά σαρανταριά καριόληδες για να δω πόσοι θα παρατήσετε τα πάντα για να έρθετε».

Κοιτάχτηκαν, μετρήθηκαν και βγήκαν οκτώ. Είδα το βλέμμα τους και μ᾽ έπιασε γέλιο σπαστικό. Έβγαλα απ᾽ τη νάιλον σακούλα το μπέρμπον και τους γέμισα με τη σειρά τα ποτηράκια να πιουν στην υγειά μου. Όση ώρα γέλαγαν με το αστείο μου, έβγαλα και πάλι το κινητό της γυναίκας μου από την τσέπη κι έστειλα μήνυμα στους υπόλοιπους:

Ο ΚΩΣΤΗΣ ΔΕΝ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΕ. Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΑΥΡΙΟ ΣΤΙΣ 4 ΣΤΟ ΤΡΙΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ

Έξι μήνες ζωής μού μένουν –μου ανακοίνωσε ο γιατρός σήμερα– και δεν το είπα ακόμα ούτε στη γυναίκα μου. Εξήντα δύο χρόνια όρθιος, οκτώ νοματαίοι το κέρδος μου. Εμετρήθης, εζυγίσθης

και ευρέθης ελλιπής. Ας είναι, μ' αυτούς τους οκτώ θα περάσω το εξάμηνο και δεν λέω τίποτα ούτε στη γυναίκα μου. Και στους υπόλοιπους θα στείλω νέο μήνυμα αύριο –κατά τις δύο– ότι άκυρη η κηδεία, γιατί δεν θα μπορέσω να παραβρεθώ.

Οκτώ παρά τέταρτο

ΑΚΡΙΒΩΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ από την πολυκατοικία της υπάρχει ένα καφενείο. Όταν δεν είχα δουλειά, πήγαινα τα πρωινά να χαζέψω τα πέντε δευτερόλεπτα της οπτικής επαφής μας. Στις οκτώ παρά τέταρτο ακριβώς έσερνε το νυσταγμένο πιτσιρίκι της, φορώντας πάντα εκείνα τα τεράστια πεταλουδένια γυαλιά ηλίου. Δεν είχα καταφέρει ποτέ να δω τα μάτια της και μου είχαν λείψει.

Ο άντρας της έφευγε πάντα στις επτά και τέταρτο με γρήγορο βήμα και φρεσκοσιδερωμένο κοστούμι. Γιατρός πετυχημένος, με γυαλιά χωρίς σκελετό και περπάτημα νικητή. Εντάξει, το παραδέχομαι, δεν με χώρισε για κανέναν τυχαίο.

Στο μισάωρο που μεσολαβούσε, είχα σκεφτεί μυριάδες φορές να της χτυπήσω το κουδούνι, αλλά ήταν το πιτσιρίκι που με κώλωνε. Δεν έφταιγε σε τίποτα αυτό, εκείνη έπρεπε όμως να πληρώσει για ό,τι μου είχε κάνει κι έψαχνα τον τρόπο.

Ώσπου ένα πρωινό, μου ήρθε η ιδέα. Παράγ-

γειλα ελληνικό καφέ αντί για εσπρέσο για να την επεξεργαστώ αργά. Εκδίκηση κοφτερή σαν κινέζικη σταγόνα, χωρίς αίματα και μικροπρέπειες και κυρίως χωρίς να με πάρει κανείς χαμπάρι. Έγλειψα το καϊμάκι του καφέ από το πάνω χείλος μου και γέλασα κρυφά.

Το επόμενο πρωινό, τράβηξα μια ρουφηξιά καφέ μόλις την είδα ν' ανοίγει την τζαμένια εξώπορτα και στριφογύρισα στην ψάθινη καρέκλα. Φορούσε πάντα τα ίδια τεράστια γυαλιά κι ένα παλτό ακριβό, καινούργιο, γιατί δεν το 'χα ξαναδεί. Ύστερα από τρία βήματα, το αριστερό πόδι της έμεινε μετέωρο στον αέρα και τράβηξε σαν χειρόφρενο το χέρι του παιδιού να σταματήσει. Έσκυψε με αργές κινήσεις και μάζεψε από την είσοδο της πολυκατοικίας έναν φάκελο. Ήταν ανοιγμένος, μισοτσαλακωμένος και χωρίς περιεχόμενο, όπως διαπίστωσε χώνοντας μέσα δυο νύχια και δυο δάχτυλα.

Βρισκόμουν μακριά για να δω τα μάγουλά της να χλομιάζουν, αλλά ήμουν βέβαιος πως το αίμα κατηφόρισε όλο πηχτό προς τα δάχτυλα των γυμνασμένων ποδιών της. Στάθηκε εκεί αποσβολωμένη με τον φάκελο στα χέρια για αρκετά δευτερόλεπτα, μέχρι που ο πιτσιρικάς τής τράβηξε το φουστάνι γκρινιάζοντας. Δίπλωσε τον φάκελο στην τσάντα της και ξεκίνησε να τρεκλί-

ζει. Δεν την πείραξε που ο φάκελος έγραφε το ονοματεπώνυμο του άντρα της κάτω δεξιά, ούτε που έγραφε το όνομα «Μαίρη» χωρίς επίθετο πάνω αριστερά. Τη σκότωσε η μικροσκοπική καρδιά που ήταν ζωγραφισμένη πάνω από το γιώτα αντί για τόνο.

Ήπια την τελευταία γουλιά καφέ με μπόλικο κατακάθι και σηκώθηκα. Το σώμα μου είχε αυτό το γαργαλητό της ευτυχίας. Περπάτησα στο πεζοδρόμιο ήρεμος, έχοντας επιτύχει τον στόχο μου. Της είχα μόλις καταστρέψει την ονειρεμένη οικογενειακή ζωή. Της φύτεψα τον φόβο της απιστίας, τον πιο δαιμονισμένο φόβο. Είχε πλέον δύο επιλογές: Είτε να του κουνήσει τον φάκελο στα μούτρα ζητώντας εξηγήσεις. Είτε να καταπιεί τον φάκελο και να συνεχίσει τη ζωή της προσποιούμενη ότι δεν είδε και δεν ξέρει. Δεν είχα ιδέα ποιο από τα δύο ήταν πιο ταπεινωτικό.

Την άλλη μέρα βγήκε κανονικά στις οκτώ παρά τέταρτο και στράφηκε κατευθείαν προς το γραμματοκιβώτιο, κοιτώντας το εξονυχιστικά. Σήκωσε κατόπιν τα γυαλιά να κοιτάξει μπροστά στον χώρο της εισόδου κι είδα επιτέλους το βλέμμα της. Είχε δυο τρύπες αντί για μάτια και φοβήθηκα.

Είχε κάνει γαργάρα τον άδειο φάκελο για να παραμείνει η κυρία του κυρίου. Δεν μπορείς να

κάνεις χειρότερη ζημιά σε μια εγωίστρια από το να τη βάλεις να κατουρήσει μόνη της το εγώ της και μετά να στεγνώσει βιαστικά το κάτουρο με σεσουάρ γιατί έχει να πάει σε δεξίωση με τον άντρα της. Αφήνει σημάδι κι ας μην το βλέπει κανείς.

Κίτρινο και μαύρο

ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ, όταν πήγαινα στην τρίτη δημοτικού, ξύπνησα γιατί άκουσα τη μαμά μου να ουρλιάζει. Ο μπαμπάς μου την έβριζε και τη χτυπούσε και η μαμά φώναζε πνιχτά να μη με ξυπνήσει. Την επόμενη μέρα, όταν ο μπαμπάς έφυγε για τη δουλειά, η μαμά μάζεψε δυο βαλίτσες ρούχα και με πήρε και φύγαμε με το λεωφορείο σε μια άλλη πόλη, για να μείνουμε στο σπίτι της γιαγιάς. Ο μπαμπάς ήρθε με το αυτοκίνητο δυο φορές κλαίγοντας για να γυρίσουμε πίσω, αλλά η μαμά τον έδιωξε χωρίς πολλές κουβέντες. Δεν τον έχω ξαναδεί από τότε και τώρα πηγαίνω στην έκτη τάξη.

Δεν μου άρεσε στην αρχή η καινούργια πόλη της γιαγιάς, γιατί έχασα όλους μου τους φίλους και τα παιδιά με κορόιδευαν για την προφορά μου, όμως πέρασαν τα χρόνια και συνήθισα κι έκανα νέους φίλους. Στην πολυκατοικία που μένουμε με τη γιαγιά, ήρθε κι έμεινε ακριβώς από κάτω μας ένα κορίτσι που μου αρέσει πολύ. Τη λένε Ξένια, είναι μία τάξη μικρότερη, αλλά κάνουμε παρέα στα διαλείμματα, γιατί είναι κι

αυτή ξένη σαν εμένα και θέλω να της ζητήσω να 'μαστε μαζί.

Ένα βράδυ που μόλις είχα πέσει να κοιμηθώ, άκουσα την Ξένια να ουρλιάζει και μετά άκουσα τον μπαμπά της να βρίζει τη μαμά της. Θυμήθηκα τον δικό μου μπαμπά και θύμωσα κι ήθελα να κατέβω κάτω να την προστατέψω, γιατί φοβήθηκα μην την πάρει η μαμά της και φύγουν, όπως έκανε και η δική μου μαμά. Την άλλη μέρα της μίλησα στο σχολείο και της είπα όσα άκουσα, όμως η Ξένια θύμωσε κι άρχισε να με αποφεύγει στα διαλείμματα. Στενοχωρήθηκα πολύ, ειδικά όταν και τις επόμενες μέρες κατάλαβα ότι μου κρύβεται.

Ένα άλλο βράδυ που δεν μπορούσα να κοιμηθώ απ' τη στενοχώρια μου, άκουσα πάλι την Ξένια να ουρλιάζει κι έτρεξα να ξυπνήσω τη μαμά μου για να της το πω. Όμως η μαμά έβαλε τα χέρια στο πρόσωπο κι άρχισε να κλαίει και στενοχωρήθηκα ακόμα πιο πολύ που της θύμισα τον μπαμπά. Κλειδώθηκα τότε στο μπάνιο κι έριχνα νερό στο πρόσωπό μου για να σκεφτώ τι θα κάνω. Κι οι φωνές της Ξένιας ξεσήκωναν την πολυκατοικία κι εγώ θύμωνα μέσα μου κι έριχνα κι άλλο νερό στο πρόσωπό μου. Μέχρι που οι φωνές σταμάτησαν κι εγώ κάθισα στη λεκάνη κλαίγοντας.

Και μπερδεύτηκαν στο μυαλό μου οι άσχημες αναμνήσεις οι δικές μου και το πνιχτό κλάμα της μαμάς και τα ουρλιαχτά απ' το ξύλο ανακατεμένα· τα δικά μου και της Ξένιας και της μαμάς μου και της μαμάς της. Και ένιωθα ότι κάτι πρέπει να κάνω για να μην ξανασυμβεί όλο αυτό κι ευχόμουν να είχα τη δύναμη να το νικήσω όλο αυτό το κακό. Και ξαφνικά ένιωσα να αλλάζω και να μεταμορφώνομαι και ζαλίστηκα κι έπεσα στο πάτωμα. Και όταν συνήλθα δεν ήμουν πια άνθρωπος, αλλά ένα φίδι τεράστιο, γυαλιστερό, κίτρινο και μαύρο, και κάθε μου αναπνοή έβγαζε ένα σφύριγμα θανατερό. Και σήκωσα το κεφάλι μέσα στο μπάνιο κι άκουσα το κλάμα της Ξένιας και ήθελα να πάω κοντά της να την προστατέψω. Και τρύπωσα μέσα στο νερό της λεκάνης και σύρθηκα μέσα στον σωλήνα και γλίστρησα στην αποχέτευση και βρέθηκα στον κάτω όροφο που ήταν το σπίτι της. Και κολύμπησα μέσα στα βρώμικα νερά κι έκανα βόλτες στις σωληνώσεις μέχρι να καταφέρω να προσανατολιστώ.

Όταν βρήκα τον δρόμο για το μπάνιο τους, ηρέμησα τον θυμό μου και περίμενα υπομονετικά. Μόλις άκουσα τα βήματα του πατέρα της στο μπάνιο και το φερμουάρ να κατεβαίνει, πήρα θέση μάχης και τινάχτηκα μέσα απ' τη λεκάνη της τουαλέτας και κάρφωσα τα δόντια μου στον

γυμνό πισινό του κι άδειασα όλο μου το δηλητήριο. Ούρλιαξε απ' τον πόνο και σωριάστηκε στο πάτωμα με τα μπατζάκια στους αστραγάλους, ούρλιαξε πιο δυνατά και από την Ξένια και τη μαμά της και τη μαμά μου και εμένα.

Και μετά βγήκα ολόκληρος έξω απ' τη λεκάνη και σύρθηκα στο πάτωμα μέχρι το σαλόνι, να βρω την Ξένια να της πω πως όλα τελείωσαν πια. Κι αυτή με είδε και φοβήθηκε και άρχισε να σκληρίζει κι έπιασε ένα μεγάλο πορσελάνινο βάζο που είχαν στο τραπεζάκι και μου το πέταξε. Το βάζο έγινε χίλια κομμάτια και το κεφάλι μου έλιωσε. Ο φόβος τελείωσε πια.

Χθες βράδυ

ΜΕΡΕΣ ΤΩΡΑ το σκέφτομαι, όμως χθες βράδυ το αποφάσισα οριστικά να αυτοκτονήσω. Έριξα λίγο ποντικοφάρμακο στο γάλα της γυναίκας μου. Έπεσε κάτω, σφάδαζε με αφρούς στο στόμα, μα εγώ σοκαρισμένος δεν μπόρεσα να τη βοηθήσω. Αγαπούσα τη γυναίκα μου όσο τίποτα στον κόσμο και δεν ήθελα τη ζωή μου χωρίς αυτήν. Τα έχασα και μέσα στην απελπισία μου πήρα το μεγάλο το μαχαίρι απ' την κουζίνα, το κάρφωσα στην καρδιά μου και ξάπλωσα δίπλα της αιμορραγώντας.

Το ντιμπέιτ

ΕΙΝΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗ βραδάκι. Έχω δυο μήνες να πάω με γυναίκα κι έχω φλιπάρει. Ούτε στην πιτσαρία που δουλεύω είναι καλά τα πράγματα, αλλά εμένα η γυναίκα με καίει. Έχω κλείσει ραντεβού στις εννιά με μια γκόμενα που γνώρισα στο τσατ, τίποτα σοβαρό, μόνο για ξεκάπνισμα. Κατεβαίνω με το παπί τη Μεσογείων και φρακάρω στην κίνηση. «Γιατί τέτοιο πήξιμο τέτοια ώρα;» ρωτάω έναν μουστακαλή ταρίφα. «Έχουν ντιμπέιτ», λέει, «οι δυο αρχηγοί στην τηλεόραση κι έχουν κλείσει τους δρόμους για να περάσουν οι λιμουζίνες». Έχει στουμπώσει το σύμπαν κι εγώ αγκομαχώ με σφήνες. Έξω από το κανάλι γίνεται της κακομοίρας, γιατί κατεβαίνει ο ένας αρχηγός απ' το μαύρο αμάξι. Τον είδα ένα δευτερόλεπτο να χαιρετάει τον κόσμο και σιχάθηκα. Έχει βάψει τα δόντια άσπρα για να χαμογελάει καλύτερα ο παπάρας. Είναι δεν είναι σαράντα χρονών και οι δημοσκοπήσεις τον δίνουν φαβορί. Όποια γκόμενα και να ρωτήσεις, αυτόν θα ψηφίσει. Το μέλλον της χώρας,

ο αυριανός πρωθυπουργός, μη χέσω. Εγώ έχω να πάω δυο μήνες με γυναίκα, αύριο θα είμαι άνεργος και ο παπάρας έβαψε τα δόντια άσπρα για να τον ψηφίσουν οι αγάμητες. Μου 'ρχεται να πάρω φόρα να του ρίξω κουτουλιά. Χώνομαι μέσα στον κόσμο με το παπί για να ξεμπλέξω μια ώρα αρχύτερα και τον παρακολουθώ να περπατάει με τουπέ και καμάρι. Μόλις ο αρχηγός πατάει το πλατύσκαλο το μαρμάρινο το μεγάλο, σταματάει, κρατιέται απ' τον ώμο του σωματοφύλακα και βγάζει το αριστερό παπούτσι του. Σκαρπίνι μαύρο γυαλισμένο. Κάνα πετραδάκι θα 'χει μπει μέσα και τον ενοχλεί, σκέφτομαι. Εντάξει, δεν λέει να κάνεις ντιμπέιτ με ένα πετραδάκι να σ' ενοχλεί, αλλά όχι να βγάζεις και το παπούτσι στο πλατύσκαλο. Άσπρες κάλτσες φοράει ο παπάρας. Μα είναι δυνατόν να θες να γίνεις πρωθυπουργός και να φοράς άσπρες κάλτσες με μαύρο σκαρπίνι; Και να σε γουστάρουν κι όλες οι γκόμενες της χώρας; Έλεος, δηλαδή!

Κι εγώ να 'χω μπλοκαριστεί ανάμεσα στα αυτοκίνητα και να μην κουνιέται φύλλο. Κοίτα που θ' αργήσω στο ραντεβού με τις μαλακίες τους και δεν έχω και το κινητό της γκόμενας να την πάρω να μη μου φύγει, γιατί φοβότανε, λέει, να μου το δώσει στο τσατ. Αφού έχω κολλήσει για τα καλά, βάζω τη στέκα, κατεβαίνω

κι αρχίζω να πλησιάζω με τα πόδια να δω τι παίζει από κοντά. Άμα αργήσω στο ραντεβού με το κωλοντιμπέιτ και δεν γαμήσω απόψε το τσαταλάκι, θα γαμήσω και τους αρχηγούς και τα εκτελεστικά τους γραφεία και τις οργανωτικές τους γραμματείες. Δυο μήνες είναι αυτοί γεμάτοι, πόσο πια;

Μια μαύρη λιμουζίνα σταματάει ακριβώς μπροστά μου και κατεβαίνει πρώτα ένας σβέλτος, που ανοίγει την πίσω πόρτα να κατέβει ο άλλος αρχηγός. Αυτός είναι γέρος κι όπως τον βλέπω τώρα απ᾽ τα πέντε βήματα, φαίνεται και κουρασμένος. Με τίποτα δεν κερδίζει αυτός τον πιτσιρικά στις εκλογές. Γέρος και καραφλός μπροστά στον άλλο με τ᾽ άσπρα δόντια. Καμία ελπίδα. Κι όμως τον συμπάθησα τον κακομοίρη τον γεράκο τώρα που τον είδα από κοντά και ασυναίσθητα τον παίρνω στο κατόπι. Δυο βήματα πίσω του, μου την πέφτει ένας γεροδεμένος.

«Πού πάτε, κύριε;» μου γκαρίζει.

«Να μιλήσω στον πρόεδρο», του λέω.

«Δεν είναι ώρα, κύριε, είστε σοβαρός;»

Βάζω τα χέρια σαν χωνί στο στόμα και του φωνάζω:

«Πρόεδρε, είσαι χαμένος από χέρι στο ντιμπέιτ. Μόνο εγώ μπορώ να σε βοηθήσω να τον κερδίσεις!»

Ο γεράκος κοντοστέκεται και γυρνάει απορημένος. Δυο τύποι –ασφαλίτες θα 'ταν– με βουτάνε και με τραβάνε μακριά.

«Άσε με να σου πω το μυστικό να τον κάνεις κιμά...» φωνάζω εγώ πιο δυνατά.

Εκείνος με κοιτάζει σαστισμένος. Ένας κουστουμάτος τρέχει προς το μέρος μου.

«Τι θέλεις να πεις στον Πρόεδρο και φωνάζεις;»

«Μόνο στον ίδιο θα μιλήσω, όχι σε σένα».

Κάνει νόημα στους δυο να σταματήσουν να με τραβούν και γυρίζει στον πρόεδρο. Κάτι ψιθυρίζουν και τον φέρνει προς το μέρος μου. Κάνει νόημα στους δύο να μη μ' αφήσουν και μου λέει:

«Εδώ είναι ο Πρόεδρος, τι τον θέλεις;»

«Σκύψε, Πρόεδρε, να σου πω στ' αυτί το μυστικό, μόνο σε σένα, σε κανέναν άλλον».

Ο γεράκος τα 'χει χάσει. Ο κουστουμάτος κάνει νόημα να με απομακρύνουν.

«Δυο λέξεις θα του πω στ' αυτί και θα τον κερδίσει τον πιτσιρικά τον αντίπαλο».

Ο πρόεδρος έρχεται προς το μέρος μου και σκύβει το κεφάλι του να με ακούσει.

«Λίγο πριν τελειώσει το ντιμπέιτ, ρίξ' του μια γερή πατουχιά στο αριστερό του πόδι, γερή όμως να ματώσει, να σωριαστεί στο πάτωμα. Θα έρθουν οι δικοί του, θα του βγάλουν το παπούτσι

και οι κάμερες δεν θα έχουν προλάβει να κλείσουν. Είναι βρώμικες οι κάλτσες του, Πρόεδρε, τις είδα πριν από πέντε λεπτά! Πενταβρώμικες, σου λέω, μαύρες στην πατούσα. Όλες οι γκόμενες της Ελλάδας θα δουν ότι φοράει λερωμένες κάλτσες ο ατσαλάκωτος. Χάλασέ του τη μόστρα, Πρόεδρε, με τη φάτσα πάει να σε κερδίσει!»

Τον είδα σκεφτικό τον πρόεδρο όταν άρχισε να απομακρύνεται. Με τράβηξαν με δύναμη οι δυο μακριά.

«Κι άμα κερδίσεις τις εκλογές, θα έρθω να μου γνωρίσεις καμιά ομορφούλα γραμματέα σου», πρόλαβα και του φώναξα. «Δυο μήνες έχω να πάω με γυναίκα, Πρόεδρε!»

Το όνειρο

ΑΠΟ ΜΙΚΡΟΣ έβλεπα πολλά όνειρα. Από μικρός δεν πίστευα στα όνειρα. Τώρα, μεγάλος πια, εξακολουθώ να βλέπω πολλά όνειρα. Τώρα, μεγάλος πια, εξακολουθώ να μην πιστεύω στα όνειρα.

Τα τελευταία τρία χρόνια είμαι φοιτητής. Τα τελευταία τρία χρόνια ξυπνώ αργά το μεσημέρι. Ξενυχτάω μέχρι πρωίας δίχως λόγο κι αφορμή. Το μόνο σίγουρο είναι πως δεν ξενυχτάω διαβάζοντας. Το να ξενυχτάω διαβάζοντας για τη σχολή, είναι λόγος και αφορμή. Κι εγώ δεν χρειάζομαι ούτε λόγο ούτε αφορμή για να ξενυχτάω.

Οι γυναίκες λένε ότι είμαι όμορφο αγόρι. Μου αρέσει να κάνω μόνιμους δεσμούς με όμορφα κορίτσια. Και στα όμορφα κορίτσια αρέσει να κάνουν μόνιμο δεσμό μαζί μου. Σε ποιο κορίτσι –όμορφο ή άσχημο– δεν αρέσει να κάνει μόνιμο δεσμό μ᾽ ένα όμορφο αγόρι που του αρέσουν οι μόνιμοι δεσμοί.

Τα πηγαίνω πολύ καλά με τις φίλες των όμορ-

φων κοριτσιών με τα οποία έχω μόνιμο δεσμό. Δεν τις βλέπω ερωτικά, μόνο φιλικά. Άλλωστε οι περισσότερες είναι άσχημες και μένα μου αρέσει να κάνω μόνιμο δεσμό μονάχα με όμορφα κορίτσια. Σχεδόν πάντα όλες οι φίλες των όμορφων κοριτσιών είναι άσχημες, παράξενο, αλλά συμβαίνει.

Από μικρός αγαπούσα τις μεγάλες μηχανές. Τώρα είμαι μεγάλος και καβαλάω μια μεγάλη μηχανή. Μου αρέσει ν' ανεβάζω τις όμορφες κοπέλες στη μεγάλη μηχανή και να πατάω γκάζι. Και στις όμορφες κοπέλες αρέσει να ανεβαίνουν στη μεγάλη μηχανή. Είμαι όμορφος, έχω μεγάλη μηχανή και μου αρέσουν οι μόνιμοι δεσμοί.

Αυτόν τον καιρό δεν έχω μόνιμο δεσμό. Βλέπω πολλά όνειρα, ξυπνάω αργά το μεσημέρι και κάνω βόλτες με τη μεγάλη μηχανή. Με τα όμορφα κορίτσια που κατά καιρούς είχα μόνιμο δεσμό, δεν μιλάω, γιατί δεν έχω τίποτα να πω. Μιλάω όμως συχνά με τις άσχημες φίλες των όμορφων κοριτσιών, γιατί πάντα βρίσκω κάτι να πω.

Τη συγκεκριμένη μέρα ξύπνησα αργά το μεσημέρι. Καβάλησα τη μεγάλη μηχανή και πήγα στη σχολή να πιω καφέ. Χαιρέτισα ανόρεχτα όποιον ήξερα και κάθισα να πιω καφέ. Όλοι όσοι χαιρέτισα μου είπαν πως με ψάχνει απεγνωσμέ-

να μια άσχημη φίλη ενός όμορφου κοριτσιού με το οποίο παλιότερα είχα δεσμό. Η πρώτη γουλιά καφέ δεν με βοήθησε να σκεφτώ τι μπορεί να με ήθελε.

Συνέχισα να ρουφάω γουλιές καφέ για να ξυπνήσω, όμως δεν πρόλαβα να ξυπνήσω, γιατί φάνηκε από μακριά η φίλη να τρέχει προς το μέρος μου γεμάτη αγωνία. Μια άσχημη κοπέλα που τρέχει γεμάτη αγωνία, ιδρώνει και φαίνεται ακόμα πιο άσχημη. Η φίλη της, με την οποία είχα παλιότερα μόνιμο δεσμό, ήταν πανέμορφη.

«Είσαι καλά;» με ρώτησε.

Την κοίταξα παραξενεμένος.

«Είμαι καλά», της απάντησα πίνοντας την τελευταία γουλιά καφέ.

«Είδα ένα άσχημο όνειρο», συνέχισε εκείνη με ψιθυριστή φωνή.

«Δεν πιστεύω στα όνειρα», τη διέκοψα.

«Είδα ένα πολύ άσχημο όνειρο με σένα πρωταγωνιστή».

«Δεν πιστεύω στα όνειρα».

«Είδα στο όνειρο ότι σκοτώθηκες με τη μεγάλη μηχανή».

«Δεν πιστεύω στα όνειρα».

«Είδα ότι τράκαρες μ' ένα μαύρο αυτοκίνητο».

«Θα έρθεις να πάμε μια βόλτα με τη μεγάλη μηχανή;»

«Σε παρακαλώ, μην ανέβεις σήμερα στη μεγάλη μηχανή! Απ᾽ το πρωί σε ψάχνω να σου το πω».

«Ανέβηκα ήδη στη μηχανή για να ᾽ρθω εδώ. Και θα ξανανέβω όταν φύγω από δω. Σου είπα ότι δεν πιστεύω στα όνειρα».

«Σε ικετεύω, μην ανέβεις σήμερα στη μηχανή! Θα νιώθω τύψεις μια ολόκληρη ζωή αν πάθεις κάτι».

«Αν πάθω οτιδήποτε με τη μηχανή, δεν θα φταίει το όνειρο».

Χαμήλωσε το κεφάλι και χύθηκε σε μια καρέκλα. Το βλέμμα της με αγρίεψε. Δεν πιστεύω στα όνειρα και δεν έχω σκοπό ν᾽ αρχίσω να πιστεύω τώρα. Κι όμως εκείνη καθόταν απέναντί μου δακρυσμένη και με ικέτευε να πιστέψω στο όνειρό της. Θύμωσα με την ιδέα πως ο φόβος του θανάτου θα μ᾽ ανάγκαζε να πιστέψω στα όνειρα. Αν ήθελα να πιστέψω στα όνειρα, θα το έκανα από μόνος μου. Άλλωστε είχα δει και πολύ καλύτερα όνειρα και δεν τα είχα πιστέψει.

Πίστευα στους μόνιμους δεσμούς, όχι στα όνειρα. Μια άσχημη φίλη μιας όμορφης κοπέλας με την οποία είχα παλιά μόνιμο δεσμό, μου ζητούσε να πιστέψω στο όνειρό της. Θύμωσα περισσότερο, γιατί δεν είχε το δικαίωμα να μου ζητάει να πιστέψω στο όνειρό της. Σηκώθηκα

εκνευρισμένος και κατευθύνθηκα στη μεγάλη μηχανή. Την έβαλα μπροστά και καθώς μάρσαρα, ανατρίχιασα. Αν πίστευα στο όνειρο της άσχημης φίλης, έπρεπε να κατέβω αμέσως απ' τη μηχανή. Εγώ όμως δεν πίστευα στα όνειρα και δεν ήθελα με τίποτα να αρχίσω να πιστεύω.

Έβαλα ταχύτητα και πάτησα γκάζι. Δεν ήθελα με τίποτα ν' αρχίσω να πιστεύω στα όνειρα. Πάτησα κι άλλο γκάζι. Οδηγούσα επικίνδυνα. Σύμφωνα με το όνειρο της άσχημης φίλης, ήταν το τελευταίο μου ταξίδι. Πάτησα κι άλλο το γκάζι. Δεν πίστευα στα όνειρα. Σύμφωνα με το όνειρο της άσχημης φίλης ένα μαύρο αυτοκίνητο κάπου καραδοκούσε να με βάλει από κάτω. Γύρω μου δεν έβλεπα κανένα μαύρο αυτοκίνητο. Πάτησα κι άλλο το γκάζι. Ένα μαύρο αυτοκίνητο ξεπρόβαλε στα δεξιά μου έτοιμο να μου κλείσει τον δρόμο. Έπρεπε να πατήσω εσπευσμένα φρένο για να αποφύγω τη σύγκρουση. Αν πατούσα φρένο, θα σήμαινε πως πίστεψα στο όνειρο της άσχημης φίλης. Μα εγώ δεν πιστεύω από μικρός στα όνειρα. Πάτησα τέρμα το γκάζι. Αν τα όνειρα βγαίνουν αληθινά, δεν ήθελα να ζήσω για να το πιστέψω. Είχα αποφασίσει πως δεν πίστευα στα όνειρα και τερμάτισα το γκάζι.

Ο ήχος του φρεναρίσματος δεν προερχόταν απ' τη δική μου μηχανή. Εγώ δεν πίστευα στα

όνειρα κι είχα πατήσει γκάζι, όχι φρένο. Το μαύρο αυτοκίνητο που θα μου έκοβε τη ζωή, είχε πατήσει φρένο. Αν είχα πατήσει κι εγώ φρένο, το μαύρο αυτοκίνητο θα μ' έβαζε από κάτω. Εγώ όμως δεν πίστευα στα όνειρα κι είχα πατήσει γκάζι, προσπερνώντας για ελάχιστα εκατοστά το μαύρο αυτοκίνητο. Αν πίστευα στα όνειρα, θα είχα πατήσει φρένο και δεν θα απέφευγα τη σύγκρουση. Δεν πίστευα στα όνειρα και το όνειρο της άσχημης φίλης δεν βγήκε αληθινό. Αν πίστευα στα όνειρα, θα είχα πατήσει φρένο και το όνειρο θα έβγαινε αληθινό. Επειδή δεν πίστευα στα όνειρα, το όνειρο δεν πραγματοποιήθηκε. Αν πίστευα στα όνειρα, το όνειρο θα είχε πραγματοποιηθεί. Από εκείνη τη στιγμή άρχισα να πιστεύω στα όνειρα.

Τα όμορφα κορίτσια είναι σαν τα όμορφα όνειρα: Ποτέ δεν βγαίνουν αληθινά. Από σήμερα άρχισα να αγαπώ τα άσχημα κορίτσια.

Ο Ζακ με το κοστούμι

Επιτρεψτε μου να σας συστήσω τον Ιάκωβο τον κολλητό μου, παράξενη περίπτωση. Στα τριάντα δύο του, όταν τελείωσε τις βόλτες στα πανεπιστήμια και στα μπαρ, έδωσε εκατόν ογδόντα ευρώ κι άνοιξε επιχείρηση. Ενενήντα ευρώ το κοστούμι, εξήντα τα παπούτσια και τριάντα το πουκάμισο. Ξυπνάει κάθε πρωί κατά τις δέκα με έντεκα, ξυρίζεται, ντύνεται και πηγαίνει στην επιχείρησή του: Επιλέγει μικρά μαγαζιά συνοικιακά που μαθαίνει πως ψιλοκλέβουν τους πελάτες και τον ΦΠΑ και μπαίνει μέσα κάνοντας ότι ψάχνει επειγόντως κάτι πολύ συγκεκριμένο. Παζαρεύει σκληρά την τιμή, έως και τριάντα σαράντα τοις εκατό κάτω, προτείνοντας να μην του κόψουν απόδειξη. Εννιά στους δέκα εμπόρους δέχονται κι όταν πάει στο ταμείο να πληρώσει, τους ρίχνει ένα άγριο χαμόγελο καθώς προφέρει τη λέξη: «Εφορία». Από εκατό έως διακόσια ευρώ παίρνει χαλαρά λάδωμα από κάθε μαγαζάτορα, μόλις τους ενημερώσει ότι το πρόστιμο είναι τρεις χιλιάδες ευρώ. Μια φορά

μάλιστα, ένας του ᾽δωσε από μόνος του τριακόσια ευρώ κλαίγοντας. Τον λυπήθηκε, αλλά τι να κάνει, τα πήρε λόγω ανάγκης.

Κάθε απόγευμα φτιάχνει φραπέ, κάθεται στην τηλεόραση και βλέπει μόνο παλιά γουέστερν που κατεβάζει απ᾽ τον υπολογιστή. Στις εννιά πηγαίνει απαραιτήτως βόλτα τον σκύλο του, ένα φοξ τεριέ γέρικο που το βρήκε φολαρισμένο και το μάζεψε. Κοπέλα δεν έχει, γιατί δεν θέλει να έχει, όχι επειδή είναι άσχημος. Μετά τις δέκα κάθε βράδυ έρχεται σπίτι μου και παραγγέλνουμε βρώμικο, πίνουμε μπίρες και γρατζουνάμε δυο κιθάρες. Μ᾽ αφήνει εμένα μόνο να τραγουδάω, γιατί αυτός ακούγεται, λέει, σαν βραχνό πετεινάρι.

Και μετά ξημέρωσε η μέρα που ξέραμε πως θα ᾽ρθει και ο Ζακ πέθανε, γιατί είχε καρκίνο και τελευταία είχε αδυνατίσει πολύ. Κι εγώ τρελάθηκα στον πόνο και πήγα σπίτι του να τον ξενυχτίσω με τη μάνα του και κάτι γριές. Δεν είχε φίλους ο Ζακ, είχε γίνει παράξενος τον τελευταίο καιρό, μόνο με μένα βρισκόταν, μα στην κηδεία του την άλλη μέρα ήταν κόσμος πολύς. Και κλαίγανε όλοι και χτυπιούνταν για τον Ζακ τον ρέμπελο, τον αλητάκο με το κοστούμι, που έβλεπε μόνο γουέστερν και γρατζουνούσε τα βράδια μια κιθάρα, χωρίς να τραγουδάει.

Η μάνα του με πήγε απ' το σπίτι τους μετά, γιατί της είχε αφήσει παραγγελιά στερνή να πάρω μαζί μου το γέρικο φοξ τεριέ να το προσέχω. Και μου 'δωσε σε μια σακούλα σιδερωμένο το κοστούμι –την επιχείρηση των εκατόν ογδόντα ευρώ– να βγαίνω κάθε μέρα μια βόλτα στα μαγαζιά, γιατί είναι –της είπε να μου πει– πολλές οι οικογένειες στην περιοχή που έχουν ανάγκη.

Στο μπαρ

«ΠΑΡΑΚΑΛΩ, τι θα πάρετε;»
«Εκδίκηση».

Χίλια ευρώ τον μήνα

Η ΑΓΓΕΛΙΑ στην τοπική εφημερίδα ήταν πολύ συγκεκριμένη: «Ζητείται γυναίκα 30-40 ετών, αποκλειστικά για συντροφιά ύπνου. Οκτάωρη νυχτερινή απασχόληση, μισθός χίλια ευρώ». Έξι γυναίκες πήραν τηλέφωνο και συναντήθηκα με όλες για τις απαραίτητες διευκρινίσεις: Όχι σεξ, μόνο αγκαλιά ύπνου, ωράριο εργασίας δώδεκα τα μεσάνυχτα έως οκτώ το πρωί (περιλαμβάνεται και η προετοιμασία πρωινού), υποχρεωτική μεταξωτή νυχτικιά και όχι πιτζάμα, μπάνιο με συγκεκριμένο αφρόλουτρο πριν απ᾽ τον ύπνο.

Είμαι τριάντα οκτώ χρονών, πετυχημένος ασφαλιστής, χωρισμένος, με μια κόρη στα εννιά. Δουλεύω σχεδόν όλη μέρα, κάθε βράδυ βγαίνω με φίλους, γυναίκες αλλάζω συχνά, όμως έχω αποφασίσει να μην παντρευτώ ποτέ ξανά μετά τον αποτυχημένο γάμο. Μόνο που τις νύχτες δεν μπορώ να κοιμηθώ μονάχος –στριφογυρνάω για χρόνια άυπνος στο κρεβάτι– κι αυτές είναι οι μοναδικές οκτώ ώρες που μου χαλούν την ευτυχία.

Κι αποφάσισα να βρω μια λύση γι᾽ αυτό. Το να κοιμάμαι αγκαλιά με τις γυναίκες που αλλάζω συχνά, το δοκίμασα και μου προκαλεί χειρότερους εφιάλτες.

Η Μάριον είναι τριάντα έξι ετών. Την απέλυσαν απ᾽ τη δουλειά της ως πωλήτρια καλλυντικών τρεις μήνες πριν και έκτοτε είναι άνεργη. Έχει μια μητέρα να φροντίσει στο σπίτι, ένα στεγαστικό δάνειο στ᾽ όνομά της κι έναν σύζυγο εξαφανισμένο. Όταν έλεγε κάθε βράδυ στη μητέρα της: «Πρέπει να βρω μια οποιαδήποτε δουλειά», δεν φανταζόταν ότι θα γνωρίσει εμένα ως υποψήφιο εργοδότη.

Συζήτησα εξαντλητικά μαζί της, της εξήγησα το πρόβλημά μου και τις απαιτήσεις μου κι αποφασίσαμε να δοκιμάσουμε για μερικές μέρες. Στις δώδεκα ακριβώς κάθε βράδυ μού χτυπούσε το κουδούνι, περνάγαμε κάνα μισάωρο στον καναπέ λέγοντας τα νέα της ημέρας, μετά έκανε ένα μπάνιο με το αφρόλουτρο που είχα διαλέξει, φορούσε τη μεταξωτή νυχτικιά που της είχα αγοράσει και ξάπλωνε για να μου διαθέσει τον ώμο της. Σε λιγότερο από δέκα λεπτά είχα ηρεμήσει και κοιμόμουν ήσυχα ύστερα από μια κουραστική μέρα.

Ούτε μία νύχτα δεν πέρασε ίχνος πονηρής σκέψης απ᾽ το μυαλό μου, η Μάριον δεν ήταν ο

τύπος μου άλλωστε και οι γυναίκες που διαρκώς άλλαζα ήταν σαφώς ομορφότερες. Τη συντροφικότητα ήθελα, τη ζεστασιά στο κρεβάτι μου αποζητούσα, αυτό μου έλειπε μόνο απ' τη ζωή μου και αυτό αγόραζα με χίλια ευρώ τον μήνα, για να μπορέσω να κοιμηθώ. Ακριβό ή φθηνό δεν ξέρω, εμένα αυτό μου 'λειπε, όχι τα χρήματα. Πολύ γρήγορα κατάλαβε κι εκείνη πως ήταν η πιο εύκολη δουλειά που θα μπορούσε να βρει: χίλια ευρώ τον μήνα για να κοιμάται απλώς δίπλα σ' έναν ανασφαλή, χωρισμένο, κουρασμένο εργένη.

Κι ο ύπνος μου έγινε ήρεμος κι εγώ αμέσως άρχισα να νιώθω καλύτερα. Και στη δουλειά μου έγινα αποδοτικότερος και με τους φίλους μου πιο ευδιάθετος και στις γυναίκες πιο περιζήτητος. Και σαν πατέρας έγινα καλύτερος, τις ώρες που περνούσα με τη μικρή μου. Η ιδέα να προσλάβω γυναίκα για συντροφιά ύπνου απέδιδε εξαιρετικά. Ήμουν πάντα καλός στη διαχείριση των προβλημάτων.

Ώσπου ένα βράδυ, περίπου δύο μήνες μετά, δεν χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας στις δώδεκα και η Μάριον δεν φάνηκε. Την πήρα στο κινητό της, όμως το 'χε κλειστό. Ανησύχησα και δεν κοιμήθηκα καθόλου εκείνο το βράδυ. Αλλά δεν ήρθε ούτε το επόμενο, ούτε κανένα άλλο βρά-

δυ και το τηλέφωνό της ήταν μονίμως κλειστό κι εγώ έπαψα να κοιμάμαι τα βράδια χωρίς την αγκαλιά της.

Και αφού απογοητεύτηκα, έβαλα ξανά την ίδια αγγελία και συναντήθηκα με καινούργιες κοπέλες για διερευνητικές συζητήσεις. Δοκίμασα να κοιμηθώ με δύο από αυτές, αλλά δεν προσέλαβα καμία, γιατί δεν μου άρεσε καθόλου η αγκαλιά τους και το αφρόλουτρο δεν κατάφερε να κρύψει τη μυρωδιά τους – η μία μάλιστα ανάσαινε εκνευριστικά βαριά. Και τώρα έχω πάλι μέρες να κοιμηθώ σαν άνθρωπος κι είναι να σπάσει το κεφάλι μου και καπνίζω όλες τις νύχτες νευρικά βλέποντας τηλεόραση.

Σήμερα το πρωί στις οκτώ ακριβώς χτύπησε το κουδούνι κι ένας πιτσιρικάς από κούριερ μου παρέδωσε έναν φάκελο. Τον άνοιξα και βρήκα μέσα ένα σημείωμα: «Δεν κάνουν χίλια ευρώ τον μήνα οι αληθινές αγκαλιές. Δωρεάν είναι». Μαζί είχε σε μια δεσμίδα όλα τα λεφτά που της είχα δώσει. Έχει κλειστό πάλι το κινητό, και τώρα ήρθα εδώ στην εφημερίδα, αλλά ζορίζομαι, γιατί δεν ξέρω πώς να γράψω στην αγγελία αυτό που θέλω να της πω.

Μαύρο μανταρίνι

ΕΒΓΑΛΑ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ έξω απ' το παράθυρο του υπογείου αγουροξυπνημένος. Το σκούρο πρόσωπό μου φόβισε πάλι τη γειτόνισσα του απέναντι μπαλκονιού, που μπήκε μέσα και κλείδωσε και την αλουμινόπορτα. Η μέρα έδειχνε πως θα πάει για βροχή κι έριξα μια βρισιά απελπισίας. Δίπλωσα πρόχειρα το πάπλωμα πάνω στο στρώμα κι έφτιαξα ένα κουταλάτο νεσκαφέ με νερό της βρύσης. Και τέσσερις κουταλιές ζάχαρη.

Οι συγκάτοικοί μου είχαν φύγει από νωρίς για δουλειά, να προλάβουν στην πρωινή κίνηση των φαναριών να καθαρίσουν πολλά τζάμια. Μένουμε πέντε νοματαίοι σε είκοσι οκτώ τετραγωνικά στο υπόγειο και πληρώνουμε σαράντα πέντε ευρώ ο καθένας, μαζί με τα κοινόχρηστα. Δεν είναι άσχημα, αλλά έχει πολλές κατσαρίδες κι εγώ σιχαίνομαι. Με τα ποντίκια, πάλι, δεν έχω πρόβλημα. Το πρόβλημα είναι ότι οι δουλειές στην οικοδομή δεν πηγαίνουν καλά κι είμαι άνεργος. Ούτε γυναίκα μπορώ να βρω και νιώθω μόνος,

μα γυναίκα δεν είχα ποτέ στην Ελλάδα, ενώ δουλειά έβρισκα πάντα. Έχω κάνει όλες τις σκληρές αγγαρείες στην οικοδομή και στα χωράφια και δε με πείραξε, όμως τζάμια αυτοκινήτων δε θέλω να καθαρίζω. Δεν αντέχω τα βλέμματά τους κι ας είναι η μοναδική δουλειά που μπορώ να βρω. Σε πέντε λεπτά περπατούσα στο δρόμο, με τον κουβά και το κοντάρι στα χέρια και το μπουκαλάκι με το απορρυπαντικό στην κωλότσεπη. Αν είχα δυο χέρια να με χαϊδεύουν κάθε βράδυ, δε θα μ' ένοιαζε τίποτα.

Μέσα στην πρώτη ώρα, παρά το μποτιλιάρισμα, είχα εισπράξει μόνο τρία κέρματα κι ας είχα καθαρίσει πάνω από είκοσι παρμπρίζ. Οι υπόλοιποι με κορόιδεψαν, αφού πρώτα μ' άφησαν να καθαρίσω τη σκόνη. Δέχομαι τη μοίρα μου γιατί πρέπει να βγει το μεροκάματο, όσο μικρό κι αν είναι, όσο κρύο κι αν κάνει.

Το πρώτο χαμόγελο που συνάντησα ύστερα από ώρα, ανήκε σ' έναν χοντρούλη με σγουρό μούσι, που οδηγούσε ένα κόκκινο σαράβαλο μίνι κούπερ. Όση ώρα τού καθάριζα τα τζάμια, κουνιόταν με τη μουσική και μόλις άναψε το πράσινο, μου άπλωσε το χέρι φωνάζοντας: «Δεν έχω λεφτά, φιλαράκο, πάρε ένα μανταρίνι».

Έμεινα για λίγο ακίνητος και μετά γύρισα τον κουβά ανάποδα και κάθισα δίπλα στο φανάρι.

Άρχισα να καθαρίζω τον καρπό με τα βρώμικα νύχια μου και η σκέψη μου πήγε πίσω στην πατρίδα, στην αυλή με τις μανταρινιές που μεγάλωσα. Κάθε μπουκιά που 'βαζα στο στόμα, με γέμιζε γλύκα και μ' έκανε όλο και πιο ανυπόμονο. Καταπίνοντας την τελευταία μπουκιά σηκώθηκα σίγουρος. Θα γυρίσω πίσω, γιατί δεν έχει τίποτα πια να μου προσφέρει η ξενιτιά. Άρχισα να περπατώ αργά το δρόμο για το υπόγειο. Είναι η τελευταία φορά κι είμαι χαρούμενος. Ελπίζω μονάχα εκείνη η μικρή όμορφη γειτόνισσα στο χωριό να μην έχει προλάβει να παντρευτεί. Τέσσερα χρόνια λείπω μόνο.

Είκοσι δύο χρόνια χωρίς διακοπή

Και ΚΑΘΙΣΑ όλο το βράδυ στο φότοσοπ κι έφτιαξα τη μούρη της κόκκινη και πράσινη και κίτρινη, με ορθάνοιχτο στόμα και κάτι ροζ βλεφαρίδες έντονες, και μετά είπα στον εκτυπωτή να την τυπώσει στο χαρτί μέχρι να βαρεθεί ή μέχρι να τελειώσει το μελάνι του. Και μετά πήρα τη στοίβα με τα χαρτιά κι ένα μπουκάλι του νερού κομμένο στη μέση γεμάτο ψαρόκολλα και βγήκα μεσάνυχτα στη φτωχή τη γειτονιά μας κι άρχισα να τα κολλάω σε βιτρίνες και εισόδους πολυκατοικιών και σε στύλους της ΔΕΗ, απάνω από τα μνημόσυνα. Και κόλλησα όλη νύχτα χωρίς σταματημό ίσαμε πενήντα χαρτιά με την πολύχρωμη μούρη της παντού, την ώρα που αυτή κοιμόταν και δεν ήξερε. Και μετά γλίστρησα μέχρι το σπίτι μου κι έκανα έναν καφέ και μετά έβγαλα έξω με πολύ κόπο την μπορντό βαριά πολυθρόνα που 'χουμε μπροστά στην τηλεόραση και την έσπρωξα και την έσυρα στον δρόμο ιδρωμένος, μέχρι που την κουβάλησα στο πεζοδρόμιο ακριβώς απέναντι απ' το σπίτι

της, δίπλα στο κόκκινο Φορντ Φιέστα του πατέρα της, που είχε καταθέσει τις πινακίδες γιατί δεν είχε να πληρώσει τα τέλη κυκλοφορίας.

Και με ξύπνησε η μάνα μου χαράματα με φωνές και τραβούσε τα μαλλιά της και ούρλιαζε: «Τα ύστερα του κόσμου, σήκω πάνω, κόρη μου», και δεν πρόλαβα ούτε να πλυθώ, ούτε να χτενιστώ και βγήκα στην αυλή κι είδα εμένα παντού κολλημένη και άκουγα γέλια πνιχτά στη γειτονιά, μα πιο πολύ ένιωθα το δικό του το γέλιο εκεί απέναντι στο πεζοδρόμιο. Έτρεξα ξυπόλητη καταπάνω του.

«Τώρα πες ό,τι θες», γύρισε και μου είπε σιγανά και μετά αγκάλιασε με το πόδι το μπράτσο της πολυθρόνας κι έκλεισε τα μάτια. Είδα την αφίσα κολλημένη παντού με τη φάτσα μου κόκκινη και πράσινη και κίτρινη, με ορθάνοιχτο στόμα και άμα πλησίαζες κοντά είχε γραμμένο από κάτω: «Βγάζεις πάνω από 10.000 ευρώ το μήνα;» Ναι, αυτό του 'χα πει χθες το απόγευμα, την ώρα που τον χώριζα, ότι ο άλλος είναι δικηγόρος και βγάζει πάνω από δέκα χιλιάρικα τον μήνα και θα 'πρεπε να με καταλάβει, γιατί θα ήταν λάθος μεγάλο να μην πάω μαζί του, αφού με θέλει.

Μαζί μεγαλώσαμε, είκοσι δύο χρόνια τώρα, ίδια ηλικία, απ' το δημοτικό αγκαλιά, στο γυμνάσιο σμίξαμε και ξέρανε όλοι ότι θα παντρευτούμε μόλις φτιάξουν τα πράματα. Μα τα πράματα δεν έφτιαχναν κι είμαστε κι οι δυο άνεργοι, κι οι γονείς μας άνεργοι κι όλη η γειτονιά άνεργη. Κι ούτε θα φτιάξουν ποτέ τα πράματα και το ξέρει κι εκείνος, μα εγώ κουράστηκα, δεν την μπορώ τη μιζέρια, δεν θέλω να λυπάμαι κι εμάς και τους γονιούς μας και τα παιδιά που θα κάναμε. Και του τα εξήγησα αυτά χθες και θα 'πρεπε να με καταλάβει, γιατί με τα λεφτά θα μας βοηθούσα όλους.

Και μου ανέβηκε το αίμα στο κεφάλι κι ήθελα να του ορμήξω εκεί που καθόταν στην πολυθρόνα να του βγάλω τα μάτια με τα νύχια μου, αλλά είδα το βλέμμα των γειτόνων και τα 'χασα. Και μετά είδα τον πατέρα μου να 'ρχεται και να με βουτάει απ' τα μαλλιά και να χτυπάει το κεφάλι μου στο παρμπρίζ του Φορντ Φιέστα και να μου φωνάζει: «Αυτόν αγαπάς από μικρή, αυτόν θα πάρεις. Εγώ πουτάνα για τα λεφτά δε σε θέλω». Και το χτύπαγε το κεφάλι μου, το χτύπαγε μέχρι να γίνει θρύψαλα το γυαλί κι εγώ ζαλίστηκα κι έπεσα στο πεζοδρόμιο μπροστά στην πολυθρόνα, γεμάτη αίματα. Κι από τη φασαρία εκείνος άνοιξε τα μάτια και με κοίταξε και τον

κοίταξα κι έβγαλε απ' την τσέπη τα τσιγάρα και τον αναπτήρα να απολαύσει το θέαμα. Εμένα ξεφτιλισμένη εκεί, μέσα στα αίματα, στο πεζοδρόμιο. Μετά δεν θυμάμαι τίποτα άλλο, μόνο τον πατέρα μου να αφρίζει και τους γειτόνους που είχαν κάνει έναν στενό κύκλο γύρω μας και μας κοίταζαν και μας κοίταζαν κι έλεγαν πολλά, μόνο που δεν μιλούσαν.

Η μαμά μου δεν παντρεύτηκε τον δικηγόρο, τον μπαμπά μου παντρεύτηκε, γιατί φοβήθηκε τον πατέρα της και τη γειτονιά που ήτανε φτωχή αλλά τίμια και δεν ήθελε προδοσίες. Είκοσι δύο χρόνια μεγάλωναν μαζί, χωρίς διακοπή, η μοίρα είχε ήδη αποφασίσει. Φτωχικά με αναθρέψανε, η μαμά δεν δούλευε, μόνο ο μπαμπάς όποτε έβρισκε μεροκάματο. Αδερφάκι δεν είχα και γι' αυτό ήμουν η αδυναμία του παππού, που είχα και τ' όνομά του. Στο γυμνάσιο πήγαινα, όταν μια μέρα σκάλιζα ένα ντουλάπι και βρήκα καταχωνιασμένη την πολύχρωμη αφίσα με τη μαμά. Όταν παραξενεμένος την πήγα να της τη δείξω, μου την πήρε απ' τα χέρια και την έκρυψε και μου είπε να περιμένω μέχρι να φύγει ο μπαμπάς για το καφενείο.

Και μετά κάθισε δίπλα μου στον καναπέ και μου είπε κλαίγοντας όλη την ιστορία με λεπτομέρειες. Μόλις με πήραν και μένα τα κλάματα, μου είπε το όνειρο της ζωής της: Όταν πεθάνει ο μπαμπάς, να τη βοηθήσω να φτιάξουμε στο φότοσοπ το κηδειόχαρτό του με τη μούρη του κόκκινη και πράσινη και κίτρινη, με ορθάνοιχτο στόμα και κάτι ροζ βλεφαρίδες έντονες. Και να βγει μεσάνυχτα στη φτωχή τη γειτονιά μας και ν' αρχίσει να κολλάει τα χαρτιά με ψαρόκολλα σε βιτρίνες και εισόδους πολυκατοικιών και σε στύλους της ΔΕΗ, όλη νύχτα. Κι από κάτω από τη μούρη του να έχει γραμμένο: «10.000 φορές το μήνα σε μισούσα».

Έγκυος σε μένα ήταν τη μέρα που έγινε η σκηνή με την αφίσα. Την προηγούμενη μέρα το είχε μάθει. «Με τον μπαμπά ή με τον δικηγόρο;» τη ρώτησα. Δεν απάντησε, μόνο με όρκισε να κάτσω να μάθω καλά φότοσοπ.

Ο βάτραχος

Η ΔΟΥΛΕΙΑ έχει πέσει τελευταία στο μικρό μας ψιλικατζίδικο. Με τη μάνα μου καθόμαστε δίπλα δίπλα στο ταμείο και κοιτάζουμε αφηρημένα τη μικρή οθόνη που είναι βιδωμένη στον απέναντι τοίχο. Δεκαέξι ώρες ημερησίως ζούμε καθισμένες μελαγχολικά στην ίδια θέση – πηγαίνουμε σπίτι μόνο για να κοιμηθούμε.

Ο ήχος της μεγάλης μοτοσικλέτας αναστάτωσε τη γειτονιά μας, μες στο ζεστό καταμεσήμερο. Ένας γεροδεμένος άντρας πάρκαρε πρόχειρα και τρύπωσε στη μεταλλική πόρτα να προμηθευτεί μια σακούλα καπνό. Είχε κουρασμένο βλέμμα, μαλλί τσαλακωμένο απ' το κράνος και μια αύρα αλήτικη. Η σκόνη στα αγκαθωτά γένια του έδειχνε ότι έρχεται από μακριά. Κοίταξα λαίμαργα τα καστανά του μάτια κι αναστατώθηκα.

Τον ακολούθησα έξω στον δρόμο, αγνοώντας την άγρια ματιά της μάνας μου. Ίσιωσα την κοντή φούστα που φορούσα και μια θολή ανυπομονησία γέμισε το βλέμμα μου.

«Πού θα πας τώρα;» τον ρώτησα.

«Όπου με βγάλει ο δρόμος», μου απάντησε αδιάφορα.

«Δηλαδή πηγαίνεις στην τύχη;»

«Είμαι συγγραφέας κι αναζητώ την έμπνευση».

«Η έμπνευση είναι γυναίκα;»

«Η έμπνευση είναι στιγμή».

«Αν δεν τη βρεις μέχρι το απόγευμα, θα ξαναπεράσεις;»

«Δεν έχω λόγο να ξαναπεράσω».

«Μπορώ να γίνω εγώ ο λόγος. Είμαι δεκαεννιά χρονών και θέλω να γνωρίσω τον κόσμο. Βαρέθηκα τόσα χρόνια κλεισμένη στο ψιλικατζίδικο».

«Είμαι τριάντα εννιά χρονών και μ᾽ έχει απογοητεύσει ο κόσμος. Γι᾽ αυτό γυρίζω στους δρόμους».

«Είδες; Ταιριάζουμε. Πάρε με μαζί σου!»

«Γιατί θέλεις να φύγεις;»

«Ο μπαμπάς μου μπάρκαρε στα πλοία όταν ήμουν τριών χρονών και δεν τον ξαναείδαμε. Η μαμά λέει πως πνίγηκε στον Ινδικό, μα όλοι πιστεύουν πως μας παράτησε. Η μαμά μου δεν είναι καλά από τότε κι εγώ θέλω να γνωρίσω τον κόσμο. Πάρε με μαζί σου, μάθε μου ό,τι ξέρεις. Είμαι δεκαεννιά και θέλω να ζήσω».

Μου χάιδεψε το μάγουλο με τα σκληρά του δάχτυλα και μου χαμογέλασε. Ένιωσα την ανάσα του πάνω μου κι ανατρίχιασα. Το κεφάλι της μάνας μου πρόβαλε ανήσυχα από τη μεταλλική πόρτα να δει τι συμβαίνει. Αμίλητος κατευθύνθηκε προς τη μηχανή του, άνοιξε την πλαϊνή δερμάτινη τσάντα κι έβγαλε ένα τσαλακωμένο χοντρό βιβλίο.

«Μου πήρε πέντε χρόνια να το γράψω. Διάβασέ το, θα καταλάβεις», μου ψιθύρισε και φόρεσε το ταλαιπωρημένο κράνος του. Με κοίταξε ίσια στα βουρκωμένα μάτια μου και μου έγνεψε έναν μικρό χαιρετισμό. Ο βαρύς επαναλαμβανόμενος θόρυβος του κινητήρα ακούστηκε σαν κρώξιμο βατράχου.

«Στο καλό, πρίγκιπα», τον αποχαιρέτισα μουδιασμένη κι έσφιξα το χοντρό βιβλίο στην αγκαλιά μου.

«Cut, cut!» φώναξε αγριεμένος ο σκηνοθέτης. «Ξέχασες πάλι το δάκρυ την ώρα που σφίγγεις το βιβλίο, γαμώτη σου. Σβήσε κι εσύ, ρε βάτραχε, τη μηχανή να το πάμε άλλη μία να τελειώνουμε. Δεν αντέχεται αυτή η ζέστη».

Απόγνωση

Χωρίς να το καταλάβω, βρέθηκα μόνος στην καρδιά ενός δάσους. Ήλπιζα ο καθαρός αέρας να μου κάνει καλό, αλλά μάταια. Μόνο όταν άκουσα τα πουλιά να κελαηδούν, σταμάτησα να μιλάω. Και τότε κατάλαβα γιατί με παράτησε.

Εγωστάσιο

Η ΙΔΕΑ μού ήρθε ένα βράδυ μέσα στην αϋπνία μου. Και τις ιδέες πρέπει να τις κάνεις αμέσως πράξη, γιατί αλλιώς σαπίζουν και βρωμάνε και μετά δεν τις θες. Κατέβηκα στην κουζίνα, κάνοντας ησυχία να μην ξυπνήσει η μάνα μου. Μένω μαζί της και πάλι αυτή την εποχή. Ψάχνω στα ντουλάπια όπου φυλάει τα πάντα και βρίσκω ένα τσίγκινο κουτί του καφέ με φασόλια. Τα κουνάω πρώτα καλά πριν τ' ανοίξω, ο ήχος τους από παιδί μού θυμίζει ζάρια και μετά διαλέγω ένα μικρούτσικο που μου φάνηκε κατάλληλο για τη δουλειά που το θέλω. Καρπός, σκέφτηκα θαυμάζοντάς το, κρύβει μέσα του ζωή. Τώρα χρειάζονταν λεπτές χειρουργικές κινήσεις με το ένα μόνο χέρι για να πετύχω τον σκοπό μου. Να φυτέψω το φασόλι στην αριστερή μου μασχάλη. Άκου με, ένα είναι το μυστικό για να μην ταλαιπωρηθείς καθόλου. Όλα παίζονται στον τετραπλό κόμπο που πρέπει να κάνεις περιμετρικά με τις τρίχες για να στερεωθεί καλά ο σπόρος και να κρυφτεί στο τρίχωμα. Αμέσως

μετά του βάζεις μπόλικο νερό και την πέφτεις για ύπνο. Το ποτίζεις απαραιτήτως πέντε φορές τη μέρα και δεν κάνεις τη μαλακία να του βάλεις αφρόλουτρο ή αποσμητικό, γιατί το 'χασες. Καλύτερα βέβαια να το επιχειρήσεις όλο αυτό καλοκαίρι για να μπορέσεις να το λιάζεις κιόλας μερικές ώρες, θα το βοηθήσει ν' αναπτυχθεί. Θαλασσινά νερά και λοιπά εννοείται ότι θα το ξεράνουν, μη λέω τα αυτονόητα.

Η φασαρία δεν κρατάει πολύ, καμιά βδομάδα, μέχρι να πετάξει ρίζες και κοτσάνι. Την πρώτη φορά που το αισθάνθηκα να με γαργαλάει στη μασχάλη, ένιωσα πατέρας. Έβαλα μέσα μου τον καρπό κι αυτός γέννησε. Άπαξ και πετάξει ρίζα, μετά αλλάζεις πίστα και ποιος σε πιάνει, αρκεί να το ποτίζεις απαρεγκλίτως πέντε φορές μέρα νύχτα. Βοηθάνε και οι τρίχες βέβαια που κρατάνε την υγρασία. Ύστερα πρέπει να συνηθίσεις δύο πράγματα: Να κοιμάσαι ανάσκελα με το αριστερό χέρι ψηλά –βολεύει πολύ να ακουμπάς τον καρπό στο κούτελο– και να κάνεις τις δουλειές σου χωρίς μπλούζα. Καθοδηγείς σωστά το κοτσάνι να ξεπεταχτεί απ' την μπροστινή μεριά της μασχάλης και καθάρισες.

Τέσσερα φύλλα είχε ανοίξει εκείνο το πρωινό που το είδα λίγο μαραμένο. Φόρεσα μια φαρδιά πουκαμίσα και πήγα στον γεωπόνο. Έξυσε τη

φαλάκρα του και σκούπισε δυο φορές τα γυαλιά του για να το δει καλύτερα. «Δεν έχει θρεπτικές ουσίες η φασολιά, δεν έχει χώμα να πάρει δύναμη, θα σου ξεραθεί». Πρότεινα να γεμίσω τις τρίχες με λάσπη, αλλά μου έδωσε για καλύτερα ένα μπουκαλάκι λίπασμα εκατό εμ ελ, να βάζω δυο σταγόνες κάθε τρεις ώρες. «Αυτό θα το κρατήσει σε ζωή», με διαβεβαίωσε. «Έλα σε μια βδομάδα να σε ξαναδώ».

Δεν πρόλαβα να βγάλω τη βδομάδα, μου την ξερίζωσαν τη φασολιά μαζί με την καρδιά. Μου το σκότωσαν το σπλάχνο μου. Μπορεί και να τους κάλεσε η μάνα μου, μπορεί και καμιά γειτόνισσα που μ' είδε στο μπαλκόνι να λιάζομαι, ο γεωπόνος πάντως σίγουρα όχι.

Δυο νοσοκόμοι με στρίμωξαν με τη βία κι ένας γιατρός με νάρκωσε με μια σύριγγα και τώρα είμαι ξαπλωτός και δεμένος χέρια πόδια σ' ένα δωμάτιο νοσοκομείου. Κανείς δεν μου απαντά τι απέγινε η φασολιά μου. Θα ξαναφυτέψω άλλη με την πρώτη ευκαιρία, δεν το συζητώ, αλλά δεν θα 'ναι ποτέ ίδια. Όταν χάνεις το παιδί σου, δεν το ξεχνάς άμα κάνεις δεύτερο.

Μόνο η μάνα μου ερχόταν στο νοσοκομείο να με δει, η Φανή ούτε που φάνηκε. Η γυναίκα μου είναι η Φανή. Γνωριστήκαμε το '8, το '10 παντρευτήκαμε, το '12 γκαστρωθήκαμε, αρχές

του '13 γεννήσαμε μια κούκλα δύο εκατό. Όλα όμορφα κυλάγανε στην αρχή και τακτοποιημένα μικροαστικά. Βοηθός λογιστή εγώ, ρεσεψιονίστ σ' ένα τριάστερο αυτή. Εννιά με πέντε δουλειά εγώ, ρολόι τα οκτάωρα αυτή. Είχαμε θέματα με τα ωράρια, είχαμε θέματα διάφορα, τέλος πάντων δεν τον έλεγες και πετυχημένο τον γάμο, αλλά όλοι γύρω μας τα ίδια, οπότε; Η ουσία είναι πως ένα βράδυ που εκείνη δούλευε, το παιδί το έβαλα για ύπνο κανονικά και το πρωί στις επτά που γύρισε, εγώ κοιμόμουν κι αυτό ψηνόταν με 41 πυρετό και αρχίζει τις χριστοπαναγίες και τα «Είσαι άχρηστος και ανίκανος και δεν σου αξίζει να είσαι πατέρας», και φεύγει με τη μικρή για το νοσοκομείο. Φεύγω κι εγώ για το γραφείο, να μην αργήσω, αλλά δεν είχα όρεξη για δουλειά και το ρίχνω στα τσιγάρα και στους καφέδες και το τσουλάω στο μυαλό μου το γεγονός. Γιατί να με βρίσει τόσο άσχημα για έναν πυρετό – εντάξει, τα 'χουμε τα προβλήματα στον γάμο, όμως το άχρηστος και το ανίκανος είναι βαριές κουβέντες. Και μετά μου μπήκανε ιδέες κακές και πάνω στη σκοτούρα θυμάμαι τον συμμαθητή μου που είχε γίνει γιατρός μεγάλος και παρακαλώ τον προϊστάμενο να μ' αφήσει να φύγω ένα διωράκι για λόγους προσωπικούς. Μην τα πολυλογώ, χάρηκε ο συμμαθητής, μου πήρε σπέρμα,

μου πήρε και κολλαριστά δυο πενηντάρικα, μου πήρε και την ψυχή στο τηλέφωνο τρεις μέρες μετά. «Ολιγοσπερμία, μηδαμινή κινητικότητα, υπογονιμότητα», μου είπε, «και ανάγκη θεραπείας με ορμόνες FSH», αν θέλω να κάνω παιδί. «Μα έχω παιδί», του λέω. «Αποκλείεται…» μου λέει. Και επιμένει. «Θα κάνω δικό μου παιδί», του φωνάζω πεισμωμένος, «η μικρή μου χρειάζεται αδερφάκι».

Ο υπαλληλόπουλος

ΤΟ ΑΦΕΝΤΙΚΟ ΜΟΥ είναι χοντρός και μυρίζει άσχημα. Καθόλου δεν με πειράζει που είναι χοντρός, με πειράζει όμως πολύ που είναι χοντρομαλάκας. Μια μέρα με είχε φωνάξει στο γραφείο του και λιγουρεύτηκα μία απ' τις χρυσές του πένες. Έχει μια τεράστια συλλογή από πένες το αφεντικό μου. Κι όταν λέω χρυσή, εννοώ ολόκληρη επιχρυσωμένη μέσα έξω με είκοσι τέσσερα καράτια κι όχι μόνο η μύτη της, όπως σίγουρα φαντάστηκες. Για το αφεντικό μου μιλάμε, όχι για κανέναν υπαλληλόπουλο σαν εμένα. Την πένα, λοιπόν, αυτή του την έκλεψα. Άμα θες να βρεις ευκαιρία να κλέψεις, θα βρεις. Του την έκλεψα χωρίς να το πάρει χαμπάρι. Και με τόσες πένες που έχει, ίσως και να μην το πάρει ποτέ χαμπάρι. Αλλά και να καταλάβει κάποτε ότι έχασε τη συγκεκριμένη πένα, αποκλείεται να καταλάβει πως την έκλεψα εγώ. Τόσοι άνθρωποι μπαινοβγαίνουν στο γραφείο του. Βέβαια, και να του γεννηθεί έστω η υποψία ότι την έκλεψα εγώ, δεν γίνεται να το αποδείξει.

Άκου εσύ, μη σου μπαίνουν ιδέες, δεν έκλεψα την πένα για τα λεφτά. Την έκλεψα για να την κλέψω. Την έκλεψα γιατί μπορούσα να την κλέψω. Όπως αυτός μπορεί και μου κλέβει τη ζωή. Το κορμί μου κάνα δεκάωρο κάθε μέρα –άμα κάτσει στραβή, και δωδεκάωρο– και το μυαλό μου φουλ εικοσιτετράωρο, μέσα και τα Σαββατοκύριακα. Για ψυχή μη ρωτήσεις, την έχω παρκάρει μόνιμα στο γραφείο, δεν την παίρνω καθόλου στο σπίτι. Ο καθένας κλέβει ό,τι μπορεί, τι να λέμε τώρα να πληγωνόμαστε.

Ήμουνα σε ραντεβού με έναν καλό πελάτη, απογευματάκι, όταν με πήρε ο χοντρός στο κινητό. Ήταν στρυφνός όπως πάντα, τίποτα το παράξενο.

«Η γυναίκα σου με περιμένει στο ξενοδοχείο Όρεγκον να την πηδήξω. Άμα μου φέρεις τώρα την πένα, δεν θα πάω. Τρέχα από κει αν δε με πιστεύεις, είναι τώρα στο δωμάτιο 414 και με περιμένει. Εγώ σου λέω –για το καλό σου– μην πας από κει, αλλά επειδή θα πας, το δωμάτιο είναι πληρωμένο από μένα – μην το ξαναπληρώσεις. Την πένα να φέρεις».

«Αφεντικό, εγώ θα σου ᾽λεγα να πας στο Όρεγκον αφού σε περιμένει. Αμαρτία είναι. Κι εκείνα τα οχτώ χιλιάρικα –που το πρωί μου έδωσε ο πελάτης για την παραγγελία– θα τα κρατήσω.

Κι έτσι θα είμαστε πάτσι. Ακούς τι σου λέω; Να πας στο Όρεγκον. Να πας γιατί είναι αμαρτία, αφού σε περιμένει. Να πας, αφεντικό, κι εγώ θα σου φέρω αύριο την πένα στο γραφείο».

Μωβ

Το ονομα μου είναι Αλέξανδρος και είμαι φοιτητής βιολογίας, στο δεύτερο έτος. Γεννήθηκα από μπαμπά θυρωρό και μάνα βοηθό σε μοδίστρα και μεγάλωσα στην Κολιάτσου, μοναχοπαίδι. Η μάνα μου με έδερνε όταν μ᾽ έβλεπε να δαγκώνω τα νύχια μου. Ο μπαμπάς τής φώναζε να μη με δέρνει για τα νύχια. Εκείνος με έδερνε μόνο άμα του έκλεβα κέρματα απ᾽ το παντελόνι τις νύχτες. Τελικά μεγάλωσα χωρίς νύχια και χωρίς λεφτά. Ο πατέρας μάλλον με έδερνε καλύτερα. Ή οι τσέπες του ήταν μονίμως άδειες. Δεν θυμάμαι.

Από πέρυσι δεν μιλιέμαι με τους γονείς μου. Με στενοχωρεί αυτό, με σκοτώνει, αλλά με τους γονείς του δεν βγάζει εύκολα άκρη κανείς, αν κάτι τους κάτσει στραβά. Τρώω ακόμα τα νύχια μου, αλλά δεν φαίνονται άσχημα γιατί κολλάω από πάνω ψεύτικα. Και λεφτά βγάζω πολλά, γιατί με πληρώνουν καλά. Η αλήθεια είναι πως η μαμά δεν με έδερνε απ᾽ την αρχή επειδή δάγκωνα τα νύχια μου, αλλά μόνο μετά που μ᾽

έπιασε μια μέρα να τα βάφω με το μωβ μανό της. Αγαπούσε πολύ το μωβ χρώμα η μαμά, όπως το αγαπώ κι εγώ. Στον μπαμπά δεν είπε τίποτα ποτέ, μέχρι που το έμαθε πέρυσι από αλλού και μ' έκανε μωβ στο ξύλο.

Έφαγα τη μαμά

ΤΗ ΜΕΡΑ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ η μαμά δεν θα την ξεχάσω ποτέ. Μετά που τη θάψαμε και γύρισα σπίτι, έπεσα μπρούμυτα στο κρεβάτι όπου την είχαμε κι άρχισα να κλαίω, μέχρι που σηκώθηκα και μάσησα μια τρίχα της που ᾽χε κολλήσει στα χείλια μου απ᾽ το μαξιλάρι. Είχε άσπρες τρίχες στα μαλλιά η μαμά, δεν ήθελε να τα βάφει, κι ας ήταν μόλις πενήντα έξι. Μια άσπρη τρίχα της μαμάς στο στόμα μου ήταν ό,τι ζωντανό της μου είχε απομείνει.

Κάθισα οκλαδόν, έβαλα την τρίχα στη φούχτα μου και την έκλαιγα όλη νύχτα κουνώντας τον κορμό μου μπρος πίσω, μέχρι που ξημέρωσε κι είπα πως θέλω αυτήν την τρίχα να την έχω μαζί μου για πάντα. Σκέφτηκα να την τυλίξω στον καρπό μου σαν κομποσκοίνι, σκέφτηκα να την περάσω στο δάχτυλο σαν βέρα, μα τελικά αποφάσισα να τη δέσω σφιχτά σ᾽ ένα δόντι μου. Σε ένα μπροστινό κάτω δόντι μου. Έτσι κι έκανα. Έδεσα τον κόμπο διπλό, ενισχυμένο, από τη μέσα μεριά, κάτω απ᾽ τη γλώσσα, για να μη φαίνεται.

Άσπρη τρίχα δεμένη σε άσπρο δόντι δεν ξεχώριζε κι εγώ χαρούμενος κουβαλούσα τη μαμά πάντα μαζί μου. Έτρωγε ό,τι έτρωγα, έπινε ό,τι έπινα, έβριζε όποιον έβριζα, φίλαγε όποια φίλαγα. Κι άμα την έφερνα στη σκέψη μου, χάιδευα με τη γλώσσα μου τον διπλό κόμπο και γελούσα. Όταν ο μπαμπάς και η αδερφή μου πήγαιναν στον τάφο κι έκλαιγαν τη μαμά, εγώ τους έλεγα πως δεν μπορώ να το αντέξω και δεν πήγαινα. Μα πού να τρέχω τώρα στα μάρμαρα, αφού μπορούσα να κάνω έτσι τη γλώσσα μου και να της μιλήσω. Κι όταν έβγαινα, έπινα συνέχεια τζιν τόνικ γιατί αυτό άρεσε στη μαμά να πίνει, πικρό μού φαινόταν στην αρχή αλλά το συνήθισα, όπως συνήθισε και η γλώσσα μου τον διπλό κόμπο, όπως συνήθισε κι ο μπαμπάς το άδειο διπλό κρεβάτι, όπως συνήθισε κι η αδερφή μου να πλένει τα ρούχα όλων μας.

Κι όταν φιλιόμουνα με γυναίκα, έγλειφα λίγο τη γλώσσα και λίγο τη μαμά, λίγο τη γλώσσα και πιο πολύ τη μαμά, για να καταλάβω αν την εγκρίνει. Και το καταλάβαινα, γιατί άμα δεν της άρεσε με τσίμπαγε άγρια, άμα της άρεσε με χάιδευε απαλά κι ύστερα την ξεχνούσα τη μαμά και αφοσιωνόμουν στα μετά τα φιλιά.

Με την Ηρώ δεν ξεκίνησαν καλά τα πράγματα, γιατί απ᾽ το πρώτο φιλί στο αυτοκίνητο με

τσίμπαγε άγρια η μαμά. Η Ηρώ είναι καλή και όμορφη κι έχει ως γυναίκα όλα όσα ονειρευόμουνα από μικρός, αλλά όσο την ερωτευόμουν, τόσο πιο πολύ με τσίμπαγε η μαμά. Και τη βραδιά που το κάναμε με την Ηρώ στο σπίτι του Νώντα, συνέβη το μοιραίο. Έφαγα τη μαμά. Μόλις τελείωσα και ξάπλωσα ανάσκελα, έβαλα τη γλώσσα για να της μιλήσω κι έλειπε η μαμά – την είχα καταπιεί. Δεν της άρεσε η Ηρώ καθόλου, το 'χα καταλάβει. Από παιδί ήξερα πως η γυναίκα που θα ερωτευτώ δεν θα άρεσε στη μαμά. Και την Ηρώ την ήθελα τόσο πολύ, που δεν άντεξε η μαμά και αυτοκτόνησε, άλλωστε η ζωή της κρεμόταν από μια τρίχα.

Έκλαψα ανάσκελα στο κρεβάτι για τον χαμό της μαμάς, αλλά μόλις με φίλησε η Ηρώ για να με ησυχάσει, της τράβηξα με δύναμη μια τρίχα απ' τα μαλλιά της και της ζήτησα να με παντρευτεί.

ΠΡΩΤΕΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

«Ο συντελεστής τέσσερα», εφημερίδα *Έθνος*,
Αύγουστος 2015

«Παραμύθι», ιστότοπος 25th hour project,
Μάιος 2015

«Κίτρινο και μαύρο», ιστότοπος *Bonsai stories*,
Ιανουάριος 2015

«Έφαγα τη μαμά», περιοδικό *Fractal*, τεύχ. 5,
Οκτώβριος 2014

«Δεν βιάζομαι», περιοδικό *Μικρό Πεζό*, τεύχ. 1,
Φθινόπωρο 2014

«Το κατσαβίδι», περιοδικό *Ντουέντε*, τεύχ. 16,
Ιούνιος 2012

«Χειροβομβίδα στη μασχάλη», περιοδικό *Το Παράθυρο*,
τεύχ. 6, Ιανουάριος 2012

«Μαύρο μανταρίνι», εφημερίδα *Μόνιτορ*, τεύχ. 28,
Μάρτιος 2011

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Στους: Ελένη Γκίκα, Μάνο Κοντολέων, Λευτέρη Γιαννακουδάκη, Δημήτρη Θάνα, Λευτέρη Παναγουλόπουλο, Πέτρο Παπαπέτρο, Νικόλα Σμυρνάκη, Βασίλη Κωστάκη, Μιχάλη Καλαμαρά, Μαρία Μυλωνάκη, Κώστα Φατόλα και στον Λαγό Τούνδρας.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ 122 ΕΚΔΟΤΩΝ

Το βιβλίο αυτό είναι το αποτέλεσμα μιας πειραματικής προσπάθειας έκδοσης με τη μέθοδο της συλλογικής μικροχρηματοδότησης (crowd-funding). Σκοπός ήταν η ανεξάρτητη παραγωγή ενός λογοτεχνικού βιβλίου, αποκλειστικά με τη συνεισφορά των αναγνωστών, στο πλαίσιο των δράσεων της ανοικτής βιβλιοθήκης OPENBOOK.

Η καμπάνια crowd-funding έτρεξε τον Ιούνιο του 2013 στην πλατφόρμα Indiegogo, με αρχικό τίτλο εργασίας του βιβλίου: «Η διαφορά του άσπρου απ᾽ το λευκό». Το εγχείρημα δεν είχε κερδοσκοπικό χαρακτήρα και τα χρήματα που συγκεντρώθηκαν κάλυψαν το κόστος του τυπογραφείου, των επιμελητών, του γραφίστα και της ταχυδρομικής αποστολής των βιβλίων στους υποστηρικτές της προσπάθειας.

Παράλληλα, το e-book κυκλοφορεί ελεύθερα στο Διαδίκτυο υπό άδεια Creative Commons, μέσω του ιστότοπου www.openbook.gr. Θα διατεθούν δωρεάν αντίτυπα του βιβλίου σε δανειστικές και ανταλλακτικές βιβλιοθήκες και Λέσχες Ανάγνωσης όλης της χώρας και, επιπρόσθετα, θα απελευθερωθούν βιβλία μέσω BookCrossing.

Οι 122 υποστηρικτές της έκδοσης

Δημήτρης Αγαπάκης ~ Γιάννης Αγγελάκης ~ Δημήτρης Αγγελάκης ~ Κατερίνα Αθανασάκη ~ Βασίλης Κ. Αθανασιάδης ~ Δημήτρης Αθανασόπουλος ~ Νίκος Αλεξάκης ~ Εύη Αμπαδίνη ~ Μάρκος Αναγνωστάκης ~ Κωνσταντίνος Αναστασιάδης ~ Μανώλης Ανδριωτάκης ~ Γιώργος Βακαλόπουλος ~ Γιώργος Βαρβάκης ~ Γιώργος Βασιλάκης ~ Εύα Βενέρη ~ Λένα Βλασταρά ~ Κατίνα Βλάχου ~ Κατερίνα Βορεάδη ~ Αντώνης Γαβαλάς ~ Παναγιώτης Γαβριήλογλου ~ Λευτέρης Γιαννακουδάκης ~ Ανθή Γιώρτσου ~ Γιάννης Γραμματικάκης ~ Δημήτρης Γραμμένος ~ Κώστας Δανασής ~ Χρήστος Δασκαλάκης ~ Μιχάλης Δελάκης ~ Λάμπρος Δερμεντζόγλου ~ Αλεξάνδρα Διασινού ~ Δήμητρα Διδαγγέλου ~ Γιώργος Δρακάκης ~ Μιχάλης Δρακομαθιουλάκης ~ Κώστας Ζαχαράκης ~ Μιχαήλ Ζωντός ~ Κώστας Θερμογιάννης ~ Γιώργος Ιατρίδης ~ Μαρίνα Καβαλλιεράκη ~ Στέργια Κάββαλου ~ Στέλιος Καλογεράκης ~ Ελπινίκη Καλογεροπούλου ~ Δημήτρης Καλοψικάκης ~ Καλλιόπη Κανάκη ~ Νίκος Καρακάσης ~ Χρήστος Καρυστινός ~ Μίνως-Αθανάσιος Καρυωτάκης ~ Αλέξανδρος Κασσιός ~ Ηλίας Κατσούρας ~ Πολυξένη Κιορσάββα ~ Άκης Κιουπάκης ~ Χριστόφορος Κοζυράκης ~ Μάνος Κοντολέων ~ Κώστια Κοντολέων ~ Γιώργος Κόντος ~ Δημήτρης Κουκουλάκης ~ Θοδωρής Κούτρης ~ Ελένη Κοφτερού ~ Κώστας Κυριακίδης ~ Γεωργία Κωστάκη ~ Βασίλης Κωστάκης ~ Γιάννης Κωστάκης ~ Ηρακλής Λαμπαδαρίου ~ Δημήτρης Λεβογιάννης ~ Νίκος Λουλάκης ~ Θεοδόσης Λυμπέρης ~ Βασίλης

Μανασσάκης ~ Κατερίνα Μανιουδάκη ~ Σταύρος Μαρκόπουλος ~ Χριστίνα Μαρκουλάκη ~ Λευτέρης Μελισσουργάκης ~ Κατερίνα Μίτσελλ ~ Μιχαήλ Μιχαηλίδης ~ Παναγιώτα Μπαλοπούλου ~ Πηνελόπη Μπαλτζώη ~ Αντώνης Μπασούκος ~ Κωνσταντίνος Νάκκας ~ Μαρία Ξυλούρη ~ Γρηγόρης Παναγιώτογλου ~ Γιάννης Πανουτσόπουλος ~ Γιώργος Πανσεληνάς ~ Κώστας Παντερής ~ Γιάννης Παπαδάκης ~ Γιώργος Παπαδάκης ~ Μάρκος Παπαδάκης ~ Σταύρος Παπαδάκης ~ Γιάννης Παπαδόπουλος ~ Δέσποινα Παπαδοπούλου ~ Κωνσταντίνος Πασχαλίδης ~ Ισμήνη Παφίτη ~ Ευαγγελία Πελεκανάκη ~ Ρένα Πετροπούλου-Κουντούρη ~ Μανόλης Πετσαγγουράκης ~ Γιάννης Πλιώτας ~ Ιωάννης Πρίμπας ~ Λίνα Ρόκου ~ Κατερίνα Σαβουλίδη ~ Στέλλα Σαμιώτου-Fitzsimons ~ Πρόδρομος Σατσάνης ~ Γιάννης Σαχανίδης ~ Νικολέτα Σερεμετίδου ~ Κωνσταντίνος Σιάκας ~ Νικόλας Σμυρνάκης ~ Χαρίδημος Σπινθάκης ~ Καίτη Στεφανάκη ~ Γιώργος Στόγιας ~ Κώστας Στοφόρος ~ Βίλμα Στρωματιά ~ Κατερίνα Τζωρτζακάκη ~ Σπύρος Τζώρτζης ~ Κατερίνα Τόλιου ~ Αντώνης Τριανταφυλλάκης ~ Στυλιανή Τσιάκαλου ~ Αντιγόνη Τσίγκου ~ Μανώλης Φανουργάκης ~ Μικέλα Φερούση ~ Μιχάλης Φουντουκλής ~ Ειρήνη Φράγκου ~ Διονύσης Χατζηδάκης ~ Μανόλης Χουρσανίδης ~ CaptainBook.gr ~ CoLab Heraklion ~ Larry Cool ~ Rocean74

ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΗΣ ΑΝΟΙΚΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ OPENBOOK
(e-books που διανέμονται ελεύθερα στο www.openbook.gr)

ΚΑΠΝΟΣ
(15 ιστορίες από τον Γ΄ Διαγωνισμό Διηγήματος
«Στέλιος Ξεφλούδας»), 2015

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ
(15+1 bloggers), 2014

ΤΟ ΣΠΑΡΜΑΤΣΕΤΟ
(Ένα άγνωστο παραμύθι του Χανς Κρίστιαν Άντερσεν), 2013

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ
(12 ιστορίες από τον Β΄ Διαγωνισμό Διηγήματος
«Στέλιος Ξεφλούδας»), 2013

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΥΑ ΓΡΑΒΑΤΑ
(Μαύρη κωμωδία), 2012

12/12/12
(Οκτώ ιστορίες για μια πλατεία), 2012

#TWEET_STORIES: ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΣΕ 140 ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ
(371 μικροδιηγήματα), 2012

ΔΗΓΜΑ ΓΡΑΦΗΣ
(Μια ντουζίνα και τρία διηγήματα), 2011

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΦΑΡΣΑΡΗ
ΦΟΒΟΣ ΚΑΝΕΝΑΣ
ΜΕ ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΤΟΥ ΛΕΥΤΕΡΗ ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΔΑΚΗ, ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ ΜΕ CF-ΑΠΛΑ, BODONI & ARTEMISIA ΚΑΙ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΕΤΡΟ ΠΑΠΑΠΕΤΡΟ. ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΘΗΚΕ ΤΟΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟ ΤΟΥ 2015 ΣΕ 1.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΣΕ ΧΑΡΤΙ ΣΑΜΟΥΑ ΣΑΤΙΝΕ 100 ΓΡ. ΑΠΟ ΤΗΝ «ΤΥΠΟΚΡΕΤΑ ΑΒΕ». ΤΗ ΜΑΚΕΤΑ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΣΧΕΔΙΑΣΕ Ο ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΠΑΝΑΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΕΠΙΜΕΛΗΘΗΚΕ Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΘΑΝΑΣ

ΦΩΤΟ: Μανόλης Εργαζάκης

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΑΡΣΑΡΗΣ γεννήθηκε στην Ιεράπετρα το 1973. Σπούδασε Επιστήμη Υπολογιστών στο Πανεπιστήμιο Κρήτης, Εκπαίδευση Ενηλίκων στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο και εργάζεται ως καθηγητής Πληροφορικής. Έχει δημιουργήσει την ανοικτή βιβλιοθήκη OPENBOOK και συμμετέχει στην ομάδα έκδοσης του περιοδικού Fractal. Ζει στο Ηράκλειο Κρήτης και διαδικτυακά στο open-sesame.me

ΦΟΒΟΣ

ΚΑΝΕΝΑΣ

29 μικροδιηγήματα, θραύσματα του παράδοξου, επιχειρούν να υπονομεύσουν οικείες όψεις μιας θλιμμένης πραγματικότητας. Με ειρωνεία και λόγο κυνικό, μα και χιούμορ κατεδαφιστικό που ανατρέπει τις βεβαιότητες, συνθέτουν έναν λαβύρινθο λογικής και φαντασίας.

Αφηγήσεις πάλλουσες και σκοτεινές, όλες σε πρώτο πρόσωπο, χτίζουν μικρόκοσμους απωλειών και μετά τους γκρεμίζουν. Οι ήρωες των μικρών αυτών ιστοριών είναι ακροβάτες που παραπαίουν μεταξύ ευτράπελου και τραγικού, προκαλώντας έκπληξη και θυμηδία.

